Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2263 | 4 PAGINI – 20 BANI | Sîmbătă 11 august 1956

Convorbirea tovarășului Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri al R. P. R., cu redactorul șef al ziarului indian „Hindustan Standard", A. K. Gupta

La 4 august a.c., președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., Chivu Stoica, a primit pe ziaristul indian A. K. Gupta, redactorul șef al ziarului „Hindustan Standard" din New Delhi, cu care a avut o convorbire în cadrul căreia au fost discutate probleme privind relațiile dintre Romînia și India, situația internațională precum și unele aspecte ale vieții economice și politice din țara noastră.

A. K. Gupta a arătat că în timpul vizitei sale în țara noastră, oriunde s-a dus, a fost întîmpinat cu sentimente de prietenie și frăție și s-a simțit ca acasă. El și-a exprimat satisfacția pentru faptul că schimburile comerciale cu India se dezvoltă în interesul ambelor popoare. De asemenea, a arătat bucuria sa față de dorința manifestată de către oamenii de știință și cultură cu care a avut convorbiri, de a se întări și dezvolta legăturile culturale și tehnico-științifice între India și R.P.R.

Relațiile între Romînia și India

Referindu-se la faptul că India și Romînia sînt legate astăzi printr-o mare prietenie, A. K. Gupta a întrebat pe ce cale ar putea fi întărită, pe mai departe, această prietenie.

Tov. Chivu Stoica a arătat că poporul romîn, care este devotat cauzei păcii și își aduce contribuția sa la această mare cauză, nutrește sentimente de caldă prietenie pentru marele popor indian.

Unindu-și eforturile lor și acționînd în comun țările mici și mari, indiferent de sistemul lor social și politic, pot asigura menținerea păcii, dezvoltarea progresului și prosperitatea lor.

Prietenia trainică dintre India și R.P.R. se va dezvolta și mai mult, fiind întemeiată tocmai pe aceste interese comune: cooperarea în lupta pentru apărarea păcii, pentru coexistența pașnică.

O bază trainică pentru întărirea prieteniei dintre țările noastre o constituie dezvoltarea schimburilor comerciale. Volumul schimburilor existente astăzi este încă mic, dar sînt posibilități pentru ca ele să se dezvolte în interesul economiei ambelor țări. Se știe că India face eforturi pentru dezvoltarea industriei sale petrolifere. Romînia ar putea, de pildă, ca în această privință să acorde Indiei sprijin tehnico-științific prin trimiterea de specialiști și furnizarea de utilaje și instalații corespunzătoare, necesare industriei petrolifere indiene.

In legătură cu aceasta tov. Chivu Stoica a amintit că, după eliberarea țării noastre, am cunoscut și noi unele greutăți de felul celor pe care le întîmpină India în dezvoltarea economiei ei naționale. De exemplu, în 1943—1944, producția noastră de petrol scăzuse la 3,5 milioane tone. Trusturile capitaliste străine și specialiștii acestora susțineau că zăcămintele de petrol din țara noastră ar fi epuizate și că, în Romînia, industria petroliferă n-ar mai avea perspective de a se dezvolta. Noi am cerut și am primit sprijinul frățesc al Uniunii Sovietice. Ca urmare a acestui sprijin au fost identificate și puse în valoare mari rezerve de petrol. Azi, producția de petrol a atins 11 milioane tone. Cu ajutorul tehnic al U.R.S.S., noi am organizat o industrie proprie de utilaj și instalații petrolifere care asigură acoperirea completă a nevoilor interne, putînd livra cantități însemnate și la export. In acest timp am creat numeroase cadre de specialiști, cu înaltă calificare profesională, care asigură satisfacerea pe deplin a cerințelor industriei noastre petrolifere în continuă dezvoltare.

A. K. Gupta a arătat că cunoaște foarte bine acest lucru. Tehnicienii, care au fost la Tîrgul din New Delhi anul trecut, au fost apreciați. Sonda expusă, produs al industriei romînești, a fost una din atracțiile Tîrgului.

Un alt factor important pentru întărirea prieteniei dintre țările noastre, a subliniat tov. Chivu Stoica, este dezvoltarea legăturilor culturale și tehnico-științifice.

Popoarele noastre posedă creații valoroase. O mai bună cunoaștere contribuie la dezvoltarea culturii, științei și tehnicii țărilor noastre. Vizitele reciproce de oameni de știință și cultură, artiști, ziariști, studenți, pot aduce o contribuție prețioasă la întărirea și dezvoltarea prieteniei între popoare.

La întrebarea lui A. K. Gupta dacă conducătorii guvernului romîn intenționează să viziteze India, tov. Chivu Stoica a declarat:

Desigur că vizitele reciproce și contactele personale între conducătorii țărilor aduc o mare contribuție la apropierea și cunoașterea popoarelor, la cauza destinderii internaționale și a coexistenței pașnice între state cu sisteme social-politice diferite. Astfel de vizite și contacte corespund dorinței conducătorilor țării noastre. Noi sperăm să vizităm India și alte țări ale Asiei într-un viitor apropiat.

Despre zona păcii

A. K. Gupta a întrebat care este părerea guvernului romîn privitor la extinderea zonei păcii.

In legătură cu aceasta, tov. Chivu Stoica a arătat că guvernul R.P.R. este partizanul hotărît al păcii, al apărării drepturilor și independenței popoarelor.

Țara noastră, alături de celelalte țări socialiste, sprijină activ inițiativele Uniunii Sovietice, Chinei, Indiei, pentru promovarea politicii de coexistență pașnică. Noi apreciem aportul deosebit al Indiei și personal al Premierului Nehru la această nobilă cauză.

Intîlnirea de la Brioni între Premierul Nehru, Președintele Tito și Președintele Nasser, a însemnat de asemenea o nouă contribuție la destinderea internațională.

Existența blocurilor militare agresive constituie o piedică în apropierea și colaborarea între popoare, o amenințare a independenței și suveranității lor. De aceea, consider ca un fapt pozitiv extinderea zonei păcii, căreia i se alătură tot mai multe state.

La naționalizarea Companiei Canalului de Suez

La întrebarea lui A. K. Gupta, tov. Chivu Stoica a făcut următoarele precizări în legătură cu naționalizarea Companiei Canalului de Suez.

Poporul romîn nutrește sentimente de caldă prietenie pentru popoarele arabe care luptă pentru eliberarea națională, pentru apărarea și consolidarea independenței lor. El urmărește cu simpatie lupta poporului egiptean pentru folosirea tuturor resurselor țării în scopul dezvoltării economiei sale naționale și consideră naționalizarea Companiei Canalului de Suez ca un drept legitim al poporului egiptean.

Nervozitatea manifestată de unele guverne în legătură cu naționalizarea Companiei Canalului de Suez nu este cu nimic justificată.

Aceste guverne nu țin seama de drepturile legitime ale poporului egiptean, de sentimentele celorlalte popoare arabe. Consider că Premierul Nasser, prin declarațiile sale, a dat suficiente asigurări privitor la respectarea liberei navigații pe Canalul de Suez și la acordarea de compensații foștilor acționari.

Amenințările cu represiuni economice și militare constituie un amestec inadmisibil în treburile interne ale poporului egiptean, o încălcare a dreptului ginților și aduce prejudicii cauzei destinderii internaționale. Asemenea amenințări creează o stare de tensiune ce poate primejdui pacea în această parte a lumii.

Relațiile R.P.R. cu țările vecine

In legătură cu o întrebare a lui A. K. Gupta cu privire la relațiile R.P.R. cu Turcia și Grecia, precum și cu țările vecine, tov. Chivu Stoica a declarat următoarele:

Intre țara noastră și Turcia nu există nicio problemă litigioasă. Relațiile diplomatice și legăturile comerciale dintre țara noastră și Turcia sînt normale.

Considerăm că există însă posibilități ca volumul schimburilor comerciale să fie mărit, spre avantajul ambelor țări.

In ceea ce privește schimburile culturale trebuie să constatăm cu regret că ele sînt aproape inexistente. Din partea noastră sîntem gata de a contribui la crearea tuturor condițiunilor care să permită schimburi culturale corespunzătoare între țările noastre.

In ceea ce privește relațiile cu Grecia, a continuat tov. Chivu Stoica, trebuie să arăt că, pînă în prezent, între țările noastre nu există relații diplomatice. Se știe că ele au fost rupte în timpul celui de al doilea război mondial, de guvernul fascist al lui Antonescu.

In vederea normalizării relațiilor cu Grecia, guvernul romîn a propus guvernului grec tratative pentru rezolvarea tuturor problemelor care ar sta în calea restabilirii relațiilor diplomatice.

La aceasta guvernul grec a răspuns pozitiv.

In acest scop, cu acordul guvernului grec, o delegație romînă s-a deplasat la Atena pentru tratative.

Spre surprinderea noastră însă, în momentul cînd se ajunsese la un acord asupra tuturor problemelor, guvernul grec a propus amînarea discuțiilor pentru cîteva săptămîni.

Noi regretăm acest lucru și totodată ne exprimăm convingerea că se va ajunge, într-un viitor apropiat, la restabilirea relațiilor diplomatice cu Grecia, ceea ce corespunde interesului ambelor țări.

In ceea ce privește relațiile R.P.R. cu țările vecine, ele sînt cît se poate de bune. Relațiile dintre țările noastre sînt relații de un tip nou, caracteristic celor dintre țări socialiste.

Intre țara noastră și Uniunea Sovietică, R. P. Bulgaria, R. P. Ungară există relații frățești, întemeiate pe principiile colaborării și ajutorului reciproc în toate domeniile.

Cu R.P.F. Iugoslavia s-au stabilit relații de sinceră prietenie care își găsesc de altfel expresia în declarația comună semnată recent la București, cu prilejul vizitei prietenești făcute în țara noastră de delegația guvernamentală a R.P.F. Iugoslavia condusă de Președintele I. B. Tito.

Această declarație deschide noi posibilități de colaborare, atît între statele noastre, cît și între partide, organizații obștești, din țările noastre.

După cum este cunoscut, la invitația Președintelui I. B. Tito, urmează ca în curînd o delegație guvernamentală și de partid din țara noastră să facă o vizită prietenească în R.P.F. Iugoslavia.

Acordul economic semnat între țara noastră și R.P.F. Iugoslavia, ca și o serie de alte acorduri — în domeniul navigației, transporturilor etc. — decurg în mod satisfăcător, în interesul țărilor noastre.

Este în curs de pregătire încheierea unui acord economic de lungă durată și a unui acord cultural. De asemenea se studiază posibilitatea construirii în comun a unei mari hidrocentrale pe Dunăre, care va servi dezvoltării economiei naționale a țărilor noastre, va contribui la strîngerea și mai mult a relațiilor frățești dintre popoarele noastre.

Despre dezvoltarea și întărirea continuă a regimului democrat-popular

La întrebarea lui A. K. Gupta privitor la dezvoltarea regimului democrat-popular, tov. Chivu Stoica a arătat că poporul romîn a dus de-a lungul veacurilor o luptă grea și îndîrjită pentru libertate și democrație. El și-a cucerit cu adevărat independența și libertatea — cu prețul jertfei multora dintre cei mai buni fii ai poporului abia la 23 August 1944. De aceea, poporul nostru, pe drept și cu deplin temei, consideră regimul democrat-popular ca cea mai importantă cucerire a sa.

Trebuie să arătăm că democrația socialistă înseamnă a crea condițiile prielnice pentru ca cele mai largi mase populare să participe la gospodărirea și conducerea țării, la rezolvarea problemelor obștești, înseamnă a respecta și aplica cu fidelitate voința populară, exprimată prin reprezentanții săi.

Statul democrat-popular care a înscris în Constituția sa acordarea de drepturi egale cu poporul romîn tuturor minorităților naționale, le asigură toate condițiile de dezvoltare economică și social-culturală.

Mulți cetățeni de origină germană, smulși de la căminele lor de către trupele fasciste în retragere, s-au reintors în R.P.R. Ei beneficiază de toate drepturile ca și cetățenii de naționalitate romînă și au reintrat în posesia bunurilor lăsate la plecarea lor.

In continuare tov. Chivu Stoica a subliniat că munca organelor conducerii de stat a avut și are un caracter colectiv. Ea se bazează pe unitate de concepție și de acțiune inspirată din principiile Partidului Muncitoresc Romîn, care este forța politică conducătoare în țara noastră.

Desigur că statul nostru democrat-popular este un stat tînăr. Lipsurile care se manifestă în dezvoltarea sa sînt înlăturate cu sprijinul maselor. Noi întărim legalitatea populară și acționăm nu mai în interesul poporului.

Mulțumind pentru aceste precizări, A. K. Gupta a arătat că acestea i-au permis să-și facă o idee și mai clară asupra realizărilor din țara noastră. Vorbind cu un conducător al sfatului popular regional Bacău — a spus el în continuare — am putut constata că sfaturile populare au atribuții deosebit de largi în multe probleme, ceea ce este un principiu foarte sănătos, democratic. Intrebînd pe președintele sfatului dacă miliția locală este sub controlul sfatului, acesta i-a răspuns că nu.

In această chestiune, a întrebat A. K. Gupta, ce perspective sînt în Romînia? Dacă, de pildă, miliția locală ar putea fi sub controlul sfatului popular?

Tov. Chivu Stoica precizează că în organizarea statului pe noile principii democratice, pînă ce s-au format cadrele necesare, pînă ce au căpătat experiență, o serie de instituții locale au fost puse, în parte, sub conducerea centrală. Pe măsură ce cadrele locale au căpătat experiență, competența sfaturilor populare, ca organe locale ale puterii de stat, a fost lărgită din ce în ce mai mult. Astfel, de pildă, încă de acum cîțiva ani, învățămîntul, comerțul, aprovizionarea locală și altele, sînt conduse de organele locale.

Pentru asigurarea unei activități juste a organelor locale sînt desigur necesare legături cu instituțiile centrale. Acestea stabilesc, pe baza hotărîrilor guvernului, normele de organizare și de activitate a acțiunilor sfaturilor populare, le dau ajutor tehnic și exercită controlul necesar asupra activității lor, în vederea înfăptuirii unei politici unitare pe întreg cuprinsul țării.

In ceea ce privește miliția — a arătat tov. Chivu Stoica — zilele acestea s-a semnat un decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale potrivit căruia organele de miliție sînt subordonate atît sfaturilor populare pe teritoriul cărora funcționează, cît și organului de miliție ierarhic superior, respectiv Ministerului Afacerilor Interne.

Precizînd că India cunoaște foarte bine marea luptă dusă de poporul romîn pentru schimbarea vechiului regim, A. K. Gupta a arătat că poporul indian urmărește cu mare interes progresul realizat în Romînia în construirea socialismului. Romîniei, de altfel, i-a fost închinat un număr special al ziarului „Hindustan Standard" al cărui redactor șef este.

Relațiile între țările socialiste

La întrebarea ziaristului indian A. K. Gupta asupra părerii cu privire la o eventuală federalizare a statelor socialiste din sud-estul Europei, tov. Chivu Stoica a arătat că sînt unele cercuri occidentale care lansează asemenea formule cu scopul vădit de a crea diversiune și confuzie în opinia publică.

O asemenea problemă nu se pune nici la noi, nici în celelalte țări socialiste.

Fiecare stat, a spus în continuare tov. Chivu Stoica, își are ființa sa națională. Statele socialiste sînt state independente, suverane, care își bazează relațiile între ele pe respectul reciproc, pe neamestecul în treburile interne.

Țările socialiste sînt unite prin comunitatea de interese și țeluri, ele colaborează frățește și se ajută reciproc pe linia economiei, tehnicii, a schimbului de experiență în toate domeniile.

Referindu-se la faptul că economiile socialiste nu sînt în conflict unele cu altele, A. K. Gupta a întrebat dacă se are în vedere o diviziune a muncii între planurile economice ale țărilor socialiste și dacă s-au luat măsuri concrete în această privință.

Tov. Chivu Stoica a arătat că există un consiliu de colaborare economică a țărilor socialiste.

Acest consiliu are rolul de a coordona eforturile economice ale țărilor socialiste, astfel încît aceste eforturi să se desfășoare armonios, pe baza unei raționale diviziuni a muncii între țările membre. Fiecare țară își dezvoltă mai ales acele ramuri ale economiei naționale pentru care există condițiile cele mai favorabile.

De altfel, comunicatul despre ultima sesiune a Consiliului, la care s-au discutat problemele de colaborare în cadrul planului cincinal în curs, a apărut în presă cu cîtva timp în urmă și în el se lămuresc toate aceste probleme.

La sfîrșitul convorbirii, A. K. Gupta a mulțumit călduros pentru prilejul pe care l-a avut de a fi putut sta de vorbă cu președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R.

IN CINSTEA ZILEI DE 23 AUGUST

Petroșani în sărbătoare

(Prin telefon de la trimisul nostru).

Alo redacția, aici Petroșani. Transmitem de la comisia de organizare a festivalului tineretului din regiunea Hunedoara.

Inima văii de cărbune a Jiului s-a gătit pentru sărbătoarea tineretii. In gara frumos pavoazată te întîmpină călduroasa urare: „Bine ați venit". Cum treci podul vezi părculețul din centru, străjuit de o uriașă insignă a festivalului regional al tineretului. Insigna reprezintă un puț de mină, un furnal și o combină către care privesc doi tineri. Strada principală a orașului este numai verdeață și steaguri.

La comisia de organizare, statul major al festivalului, este mare fierbere. Totuși l-am deranjat pe președintele comisiei, tov. Ion Niculescu, rugîndu-l să ne facă o declarație:

„In primul rînd vreau să arăt că festivalul regional are loc în zilele de 11-12 august la Petroșani, fiindcă cea din urmă este Ziua Minerului. Ținerea festivalului la Petroșani în centrul nostru minier, dovedește dragostea tineretului față de lucrătorii din adîncul pămîntului, bravii mineri.

Incă de acum două luni, tinerii din regiunea noastră au început cu entuziasm pregătirile pentru această mare manifestare. Am putea pomeni despre succesele repurtate de tinerii de la mina Lupeni, care s-au angajat să dea în cinstea lui 23 August, 8.000 tone de cărbune peste plan și la 1 august și-au întrecut angajamentul cu 320 tone.

Tinerii din raionul Ilia au realizat 5000 ore de muncă voluntară pentru repararea drumurilor și podurilor în vederea bunei desfășurări a campaniei de recoltare. Tot în acest raion s-au organizat în cinstea festivalului 10 arii ale tineretului. Tinerii din raionul Petroșani au adunat în această perioadă 59.000 kg. fier vechi iar pe întreaga regiune au fost adunate 439.623 kg. fier vechi.

Pregătirea festivalului a însemnat astfel un serios examen privind capacitatea de mobilizare a tineretului de către organizațiile U.T.M. examen care a fost trecut cu bine în mare măsură. Faza pe comune a pregătirii festivalului a cuprins 90 de centre înmănunchind 458 echipe artistice. 20.858 sportivi și peste 40.000 de spectatori. De pildă, numai în comuna Drașov (raionul Sebeș) au participat la festivalul comunal 2.000 de țărani muncitori.

Organizarea festivalului regional ne-a pus numeroase probleme noi și complicate, în primul rînd pentru că nu am mai organizat niciodată o acțiune de asemenea proporții. La festival participă peste 5000 de tineri, dintre care aproximativ 1500 vin din regiune, fără a mai aminti invitații din întreaga țară".

Tot aici, la comisia de organizare, am aflat nenumărate vești despre schimburile de onoare din mine. Brigada de tineret a lui Csiki Emeric de la sectorul III al minei Vulcan, de pildă, a dat peste plan în ziua schimbului de onoare peste 100 tone cărbune.

Din Lonea a venit vestea că Kopetin Gheza și brigada lui de tineret lucrează în contul anului 1962. Alo, notați exact, nu este o greșeală: în contul anului 1962.

Sînt nevoit acum să întrerup convorbirea deoarece în gara Petroșani sosește trenul festivalului.

ȘTEFAN HALMOȘ



Minerul Petre Letean, șef de brigadă la sectorul 5 sud-Lupeni, discută cu fiul său — tot Letean Petre și tot miner—asupra calității cărbunelui. In cinstea zilei de 23 August și a Zilei Minerului brigada lui Petre Letean obține zilnic o depășire medie de plan de 57 la sută.

Foto: AGERPRES

In frunte cuptorul nr. 5

Siderurgiștii hunedoreni obțin zilnic noi succese în cinstea măreței sărbători de la 23 August In perioada 1—9 august, colectivul furnalului nr. 4 a topit cu 4,5 la sută mai multă fontă peste plan, iar brigăzile conduse de prim furnaliștii Alexandru Comșa și Ion Tărnăuceanu de la furnalul nr. 6 și-au depășit planul cu 6,12 și respectiv 4,83 la sută.

In primele 8 zile ale lunii, oțelarii de la cuptoarele Martin au elaborat 48 de șarje rapide și au dat peste plan 144 tone de oțel. De cîteva zile, locul de fruntaș pe oțelărie, care timp de mai bine de un an a fost deținut de oțelarii de la cuptorul nr. 4 l-au luat oțelarii cuptorului nr. 5. Ei au înscris o depășire a planului de 19.8 la sută față de cei de la cuptorul nr. 4 care și-au întrecut planul cu 6,8 la sută. Cu 23 și respectiv 17,5 la sută mai mult oțel peste plan au dat echipele de oțelari conduse de Partenie Marișca și Dumitru Mihai de la cuptorul nr. 5.

Mecanizatori fruntași

Creșterea sectorului socialist al agriculturii și înzestrarea S.M.T.-urilor cu noi tractoare și mașini agricole au dat posibilitate mecanizatorilor din S.M.T.-urile regiunii Oradea să execute în campania de vară un volum de lucrări agricole cu peste 30.000 hectare arătură normată mai mult decît în aceeași perioadă a anului trecut.

Intensificînd întrecerea socialistă în cinstea zilei de 23 August și executînd lucrările de treieriș și arăturile de vară după metoda graficului orar, mecanizatorii de la S.M.T. Cefa și Sintana au îndeplinit pînă acum aproape 60 la sută din volumul lucrărilor agricole din campania de vară. Brigada nr. 9 condusă de Ioan Bogdan de la S.M.T.-Cefa a realizat peste 80 la sută din plan, economisind totodată combustibil în valoare de aproape 1.000 lei.

Cifre grăitoare

Ziua de 23 August este întîmpinată de oamenii muncii din regiunea Ploești cu noi realizări.

Petroliștii de la schela Gura Ocniței, au extras pînă acum peste plan sute de tone de țiței, 60 de tone de gazolină, au comprimat 302.000 m.c. de gaze petrolifere, recuperînd în același timp 6.000 kg. de parafină, iar petroliștii de la secția Dragomirești a schelei Tîrgoviște au dat peste plan aproape 700 tone de țiței.

Vești despre îndeplinirea angajamentelor luate în cinstea zilei de 23 August sosesc și din alte sectoare de activitate. La Comarnic, muncitorii fabricii de ciment au îndeplinit planul pe luna iulie în proporție de 102,15 la sută la ciment și de 101,73 la sută la klincher.

In legătură cu...

Voluptatea de a convinge

Mi-a atras atenția de curînd următoarea observație făcută de Paul Lafargue, unul din fruntașii mișcării muncitorești internaționale, prieten și rudă apropiată a lui Marx: „Marx punea mai mare preț pe părerea lui Engels decît pe a oricui, pentru că numai pe Engels îl considera capabil să-i fie colaborator. Engels însemna pentru el un întreg public. Marx nu precupețea nici o osteneală ca să-l convingă sau să-l cîștige pentru vreo idee de-a sa. L-am văzut, de pildă, recitind volume întregi pentru a găsi faptele de care avea nevoie ca să schimbe părerea lui Engels asupra unei chestiuni secundare de care nu-mi amintesc, în legătură cu războiul politic și religios al albigenzilor. Pentru el era un triumf să capete aprobarea lui Engels".

Ce spune Lafargue cred că merită să ne pună pe gînduri, deși nu se descoperă vreo nouă Americă. Se descrie acolo, foarte concis, o voluptate — străină multora dintre noi în prieteniile noastre: voluptatea de a convinge. Fii sincer și admite că preferi să nu existe rezistențe în părerile prietenului, că orice consum de energie nervoasă pentru a-l aduce la punctul tău de vedere îți displace și pînă la urmă nu-l faci... Mai mult: comunitatea ideologică, credințele comune, baza trainică a oricărei prietenii — sînt de cele mai multe ori, din păcate pentru tine, justificarea ștergerii oricăror diversități în păreri; dat fiind că amîndoi construim socialismul și studiem împreună marxismul, nu se poate — după părerea ta— să nu fim de acord în problemele războiului politic și religios al albigenzilor, să zicem... Dezacordul, dacă există, îți provoacă iritare, încruntări, epitete, etichete, acuzații teribile. Și tu, și eu, preferăm privirea „tare", cuvîntul „tare", uneori „pumnul tare" în masă... Ar trebui să adorăm controversa, polemica, dialogul, să preferăm oricărei prietenii apatice, moi, „atotînțelegătoare" tenacitatea punctului de vedere opus. Cunoaștem prea puțin acea bucurie superioară și nobilă a aducerii prietenului pe poziția noastră, după dărîmarea argumentelor, orgoliilor și ambițiilor. Desigur, nu în chestiunile indiscutabile — unde unitatea de vederi trebuie să fie deplină — ci în probleme secundare, ca aceasta să zicem, războiul politic și religios al albigenzilor...

In fond, mult discutata noastră luptă de opinii se poate dezvolta admirabil din clipa cînd admitem acest iritant de etern adevăr: că trebuie să ne corectăm tot timpul, unul pe altul...

RADU COSAȘU

CĂLĂTORII

Cu 100 studenți și profesori romîni în Ungaria

— De la trimisul nostru —



Curtici-Lokoshaza, cele două puncte de frontieră, au rămas undeva în urmă, învăluite în fiorul celei dintîi călătorii din viață peste hotare, pe care o întreprind cei 100 de turiști romîni în Ungaria prietenă. Poate vă mai amintiți dragi cititori de-o fotografie care înfățișa — într-unul din numerele trecute ale ziarului nostru — un splendid autocar Ikarus-55, oprit undeva pe Valea Prahovei. Foto-reporterul gazetei îi surprinsese pe excursioniștii din Ikarus — elevi ai unei școli din Budapesta — fotografiindu-se în mijlocul superbei panorame a Carpaților noștri. Și iată că astăzi oferim noi, o imagine aproape identică foto-reporterilor maghiari.

Cei 100 de turiști pe care îi întovărășesc pe pămîntul Ungariei populare — studenți și cadre didactice de la Institutul de petrol și gaze din București în frunte cu rectorul Sergiu Rașeev — întreprind o excursie de 15 zile la Budapesta și în alte localități de aci. Au trecut deja cîteva zile din seara în care... descopeream Budapesta, plăcut impresionați de eleganța sobră a Capitalei maghiare. De altfel, totul impresionează aci prin această eleganță distinsă: marile artere de circulație, clădirile impozante ce-ți inspiră respect, magazinele — această superbă avalanșă de magazine — și desigur femeile, aceste fermecătoare propagandiste ale „ultimei mode".

Vorbind despre magazinele orașului, nu pot omite adevăratul cult pe care budapestanii îl au pentru arta de a face comerț. Vitrine strălucitoare, bogate, firme ingenioase, pline de prospețime. Inșirate într-o defilare copleșitoare, toate acestea lansează o invitație irezistibilă omului de pe stradă. Trebuie, de altfel spus că magazinelor Budapestei le revine o sumă respectabilă de beneficii prin reclamă. Iar această reclamă, care nu depășește limitele bunei cuviințe, complectează cadrul de eleganță al orașului.

Gazdele noastre ne copleșesc cu atenția lor. „Perechea are camera 14...". Perechea — Ion și Luminița Gînescu, studenți în anul V foraj — doi tineri simpatici— ne-au reținut atenția încă din tren. El ne-a distrat tot timpul cu acordeonul său, iar soția sa l-a acompaniat cu inepuizabila ei bună dispoziție.

Dimineața, Erna Bertleff, una din fetele noastre, s-a întîlnit în căminul unde sîntem găzduiți cu o tînără, probabil o studentă maghiară...

— Jo reggelt! (Bună dimineața).

— Jo reggelt!

Erna Bertleff a epuizat cu această ocazie aproape toate cunoștințele sale în limba maghiară, așa că a încercat cîteva cuvinte în germană. Cealaltă tînără i-a răspuns uimitor de corect, cu un veritabil accent berlinez. Pînă la urmă lucrurile s-au lămurit: Maria Dickmann nu-i din localitate, ci este studentă la universitatea Humboldt, din Berlin — unde învață limba maghiară. La prînz am luat un mic interviu Mariei Dickmann și tovarășilor ei, cinci studenți și studente de la „Humboldt", veniți pentru o lună în Ungaria, în schimb de experiență cu studenții maghiari.

— Ce vă propuneți să faceți în această excursie?

— Vom conversa foarte mult cu oamenii de aci, vrem să ascultăm apoi muzică maghiară, să vizităm bibliotecile, să mergem la Balaton... Iar în acest timp un grup de studenți maghiari vor face o vizită la universitatea noastră din Berlin... Dar sperăm să ne mai vedem zilele următoare, așa că o să vă ținem la curent cu ultimele noutăți din tabăra noastră, a încheiat Maria Dickmann.

Ikarus-urile ne poartă din nou pe străzile Budapestei. Orașul ne prezintă ultimele sale noutăți tehnico-gospodărești: televizoare Orion cu ecran mare, radiouri de voiaj, frigorifere, trei tipuri de magnetofoane. Pe străzi întîlnim mereu motociclete Csepel și biciclete cu motor, un produs se pare mult apreciat în întreaga Ungarie.

După amiază plecăm spre Veszprem, un important centru universitar și de cercetări științifice. In trecut, orășelul era vestit numai datorită mișcării catolice și a numeroase edificii bisericești, astăzi multe dintre ele devenite monumente istorice.

Se înserează. Străduțele înguste, străjuite de clădiri greoaie în care stilul roman se împletește cu cel gotic și baroc, sînt aproape pustii. Dintr-o biserică, răsunînd leneșe dar majestuoase, acordurile unei orgi plutesc pînă departe spre centrul orașului, unde băieți și fete au început promenada de seară. Pe nesimțite terasele se umplu de amatorii unui pahar cu bere sau ai unei înghețate. In stradă ne facem prieteni dintre trecătorii atrași de

(Continuare în pag. 4-a)

Florin Mugur

EI

Eu sînt unul singur —
şi-s în prietenii mei risipit,
In privirile lor,
în tresăririle mîinilor lor grele.
Pentru că sufletul lor l-am îndrăgit,
Sufletul lor, asemeni oţelului topit
Care naşte în fiece clipă milioane de stele.

DRAGOSTE

Nu licăre lunatec nici o rază
In înserarea rece de gerar.
Dar lacul îngheţat ce hibernează
Sclipeşte straniu către slăvi, arar.

Il luminează poate ochi de iele?
Nu, iele nu-s. Nici o nălucă nu-i.
Sînt stelele din mai, un cer de stele
Incremenit întreg în ghiaţa lui.

*

Nu strălucesc în versurile-aceste
Luminile iubirii, ce s-au stins,
Ci zîmbetele tale de poveste,
Fierbinte îngheţate-n versul nins,

Asemeni stelelor pe lacu-ntins.

PRAG

Copiii-ntreabă veşnic: „asta, ce-i ?"
Clădindu-şi din nisip şi vis castele,
Şi agăţîndu-şi la urechi cercei,
Ca pe cireşe, umedele stele.

Ne-ncrezători se uită, încruntaţi,
Spre uşă, spre caiet sau spre zăpadă...
De toate sînt, ca de minuni, miraţi
Şi parcă nici nu le-ar veni să creadă.

Fac cîţiva paşi spre ele, se retrag,
Le pipăie, înfriguraţi, cu teamă,
Şi-nveseliţi, pe-al conştiinţei prag,
„Există! Toate!" — fără glas exclamă.

Şi-atunci zăpadă, uşă sau caiet
Se umplu de-o lumină minunată,
De parcă-n clipa ce-a trecut încet
S-ar fi născut cu toate înc-odată.

LINIŞTE

Lucrezi — şi în linişte gînduri
uşor se-nfiripă.
In liniştea densă,
cu miezul de cînt şi de pară,
Asemenea liniştii nopţilor vaste de vară,
Ce poate să scapere fulgere-n orişice clipă.

PORTRET

Cu mîini înţepenite, surd şi orb,
In somn tu te scufunzi ca-ntr-o beţie.
Şi buze de meduze-adînc te sorb:
Să te sărute ştiu — şi să te ţie.

Ţi-e leneşă gîndirea tot mai mult;
Le mai înalţi doar liniştilor ode.
Gîndire rece, fără de tumult,
Tu, leagăn al minciunilor comode...

Eşti tot mai lînced şi pufos — un nor
Cu trupul moale şi-n priviri cu brumă.
Trezeşte-te! Căci te destrami uşor,
In somnul fără capăt — ca o spumă..

FORŢĂ

Popoarele lumii-ncetează să fie
mulţimi fără glas
Devin adunări de superbe conştiinţe umane
Şi-oricare din oameni învaţă să judece.
Popoarele-şi schimbă blazonul nobleţii:
Pe el nu mai vezi ca-n vechimi doar
o mînă trudită,
Ci vezi şi o frunte de om care judecă, albă.

Vestiţi: milioane de creiere-ncep să lucreze,
Iar forţa acestei uzine de minţi omeneşti,
Mai mare-i ca forţa oricăror uzine atomice,
Ca orişice forţă pe care un om
ar putea-o concepe.

H. Rohan

ZECE BANI

— SCHIŢĂ —

In dimineaţa aceea fostul colonel de artilerie Sezanţu nu avea în buzunar decît un leu. Inainte cu o seară pierduse ultimii cincisprezece lei la un pocker pe miză de 25 de bani, şi cum era un om căruia nu-i plăcea să vîndă lucruri din casă, mai mult decît pentru a-şi asigura existenţa zilnică, fusese nevoit să împrumute de la doamna Valer de Ion, un leu, pe care-l împărţi în gînd astfel: tramvaiul care avea să-l ducă la Talcioc — treizeci şi cinci de bani, patru ţigări „Mărăşeşti" — patruzeci de bani, restul de 25 de bani urmînd să-i restituie, cum va sosi, fostului secretar de ambasadă la Cairo, Garatine Popescu. Nu-i plăcea să aibă datorii.

Situaţia în care se găsea nu i se părea îngrijorătoare. Avea relaţii atît de întinse, încît oricînd putea să-şi asigure o invitaţie la masă, dejun sau cină, după împrejurări. Văzîndu-l la masa ei, lumea care-i asigura astfel subsistenţa, retrăia pentru o clipă epoca ei de glorie, amintindu-şi cu melancolie de frumosul colonel Sezanţu, care depusese fals ca expert militar în celebrul proces Skoda şi care devenise astfel peste noapte posesorul unei averi fabuloase.

Oricînd putea să obţină o invitaţie la Asie Zefhari, fosta lui amantă, să ia ceaiul la Scarlat Valimărescu, fostul procuror al Curţii Supreme, să guste un veritabil coniac de Segarcea din fostele pivniţe proprii ale „marelui Rebedea", vestit prin fraudele sale. In ochii fostei prinţese Cuzi apărea ca un al doilea colonel Lawrence, fata fostului general Fălcoianu îl găsea „omul cu ţinuta cea mai frumoasă", bătrînul pictor Caton Teodorescu spunea despre el că este demnitatea întruchipată, familia Hiotu îi studia manierele, iar Elenca Hausvater, al cărei soţ fugise cu trupele hitleriste, se topea de admiraţie în faţa „preciziei", „punctualităţii" şi corectitudinii lui „inflexibile" în relaţiile cu oamenii.

Incă din clipa în care lumea aceasta îl primise cu strigăte de bucurie în mijlocul ei, sensul întregii lui vieţi deveni grija pentru efectul pe care-l producea asupra acesteia. Cea mai mare nenorocire ce i s-ar fi putut întîmpla ar fi fost să apară în ochii acestei lumi ridicol.

Colonelul tîra puţin un picior. Multe poveşti eroico-romantice se ţesuseră la „jur"-urile de doamne în legătură cu acest defect „viril", cum spunea Silberia Mavrodolin, fosta doamnă de companie a reginei. In realitate, lucrurile se petrecuseră astfel. Intr-o zi, plimbîndu-se pe Calea Victoriei, elegant, drept, spătos, păşind măsurat şi studiat, văzu în spatele său două tinere doamne pe care le cunoscuse în treacăt la o recepţie dată de Ministerul de Externe. Simţi că doamnele îl admiră şi chicotesc emoţionate, ceea ce-l făcu să se simtă măgulit. Ajungînd în dreptul unui magazin cu pereţii exteriori îmbrăcaţi în oglinzi, se opri puţin şi se privi din faţă, din profil şi, cît putu, din spate. Indepărtîndu-se astfel de oglindă, cu intenţia de a traversa, observă deodată cu groază, cînd pantalonul se ridică puţin deasupra pantofului, o gaură în ciorapul negru de mătase. Sîngele îi fugi din obraz. Ceva se frînse, troznind în craniul său şi vederea-i deveni tulbure. Aşteptă pe jumătate paralizat să treacă cele două doamne şi apoi, mai mult mort decît viu, rigid, porni tîrînd piciorul ca pantalonul să nu se mai ridice. Gaura din ciorap îi frigea călcîiul.

Cîteva zile n-a mai ieşit din casă. Il cuprinseră stări delirante. Doctorul constată un şoc psihic puternic, urmat de o uşoară paralizie ireversibilă a piciorului drept.

Demnitatea îl împiedica să muncească. Avusese ocazia să fie angajat ca funcţionar la un depozit de lemne, dar imaginea lui în tramvai, la 7 dimineaţa, sau semnînd condica, îl făcu să umble cîteva zile cu o senzaţie de greaţă.

Imbrăcîndu-şi haina albă de panama, colonelul se opri în faţa unui veritabil Grigorescu, pentru care Galeria Naţională de Artă îi oferise o sumă, suficientă unui bărbat singur să trăiască bine un an de zile. Privi cu un aer de mulţumire ascunsă şi celelalte tablouri de pe pereţi, apoi deschizînd un sertar, scoase dinăuntru două plicuri din hîrtie cerată în care se aflau cîte o sută de cîrlige minuscule pentru pescuit.

Le cîntări în palmă şi hotărî:

„Zece bani bucata, — douăzeci de lei".

La ora 1 era invitat la doamna Valer de Ion, unde avea să ia masa şi cum în ruptul capului nu s-ar fi dus în vizită tîrînd după sine o sacoşă, amînă vînzarea unor dessous-uri ale mamei sale pentru duminica viitoare. Risca să nu le vîndă nici acum şi să se care prin tot oraşul cu sacoşa în mînă. De aceea nu-şi luă nici scăunelul cu trepied de aluminiu. In schimb, împături frumos o cîrpă pe care o vîrî în buzunarul pantalonilor ca să aibă cu ce-şi şterge de praf pantofii.

Ajuns la locul său, salută în dreapta şi în stînga, amabil şi elegant, scrise pe o bucată de hîrtie: „Cîrlige de pescuit" (nu ştia pentru ce fel de peşti sînt) — 10 (zece) bani bucata. 10 lei plicul de o sută!", aşeză plicurile pe „taraba" de catifea brodată a tînărului Cumbari, îmbrăcat „à l-americaine", cu pantaloni înguşti de balon-seide şi bluză cu epoleţi, şi porni să-l caute pe Garatine. Dar Garatine nu era. Cineva îl informă că Garatine plecase cu nişte prieteni la Snagov. Ştirea îl otrăvi de invidie.

Cei 25 de bani rămaseră în buzunar. Se aşeză în fotoliul Renaissance pe care Cumbari îl adusese la vînzare (îl ţinea la o fostă servitoare, vecină cu Talciocul, şi în fiecare duminică bărbatul acestela i-l aducea cu un cărucior) şi aşteptă. Dar dimineaţa trecu şi nimeni nu se arătă atras de cîrligele de pescuit.

Colonelul începu să se neliniştească. Se uita mereu la ceas, nervos, făcînd socoteala cît timp îi trebuie să ajungă la doamna Valer de Ion cu tramvaiul. Aceasta era o femeie căreia în virtutea particulei „de", obţinută de soţul ei prin derogare de la legea numelui, îi plăcea să observe un foarte riguros protocol. A întîrzia, însemna a nu te mai duce. Colonelul, care nu mîncase nimic toată dimineaţa, intră în panică.

Dacă pînă în 15 minute nu vinde măcar un cîrlig, n-are nici bani de tramvai! A nu avea aceşti 10 bani, însemna a nu mînca. Să împrumute de la tînărul Cumbari? Zece bani? una e să-ţi împrumute doamna Valer de Ion un leu după ce ai pierdut toţi banii la poker, asta-i una — după ce ai pierdut la pocker — şi alta să împrumuţi zece bani, atrăgînd astfel atenţia asupra inconsistenţei bugetului tău.

De-a lungul şirei spinării, colonelul simţi, înfiorat, prelingîndu-i-se un fiicel rece de sudoare. Lumea îşi pierdu deodată dimensiunile, se reduse brusc şi-i apăru sub forma unei monezi de zece bani. Cer, oameni, soare, pieriră şi nu-i mai rămase imaginativ, fascinant, în faţa ochilor, decît moneda de zece bani, care însemna masa din acea zi.

Subit inspirat, colonelul, desfăcu un plic şi revărsă minusculele cîrlige strălucitoare pe catifeaua brodată, întinsă în praful Talciocului. De ce nu făcuse asta mai dinainte? Sans doute, n-are talent de negustor.

Un minut... Două... Şase... Zece...

Un copil se lăsă pe vine în faţa grămezii de cîrlige, luă unul în mînă, se uită la colonel, îl puse la loc, luă altul...

Colonelul privi ceasul-brăţară, trase cu coada ochiului la copil să nu-i şterpelească vreun cîrlig şi iar se uită la ceas. O senzaţie de gol în stomac îl cuprinse. A nu fi la timp la masă azi, însemna a nu mai fi invitat niciodată la această doamnă! Pe de altă parte, ce poate fi mai ridicol, mai absurd, decît să împrumuţi zece bani?

— Nene, cît dai cîrligele?

Colonelul tresări.

Aplecîndu-se din fotoliu, apucă între degetele sale fine un cîrlig, şi îl întinse copilului:

— Ai zece bani?

Copilul desfăcu palma în care lucea o monedă albă. Colonelul puse cîrligul în palma aceea mică şi luă moneda. Apucînd-o însă neîndemînatic, îi scăpă printre degete.

— Sşaftea bună, domnule Sşezanţu! spuse de alături fostul importator de cafea, Zefhari, Sşaftea şsă nu mai şstea!

Colonelul roşi. Cum de nu-l văzuse pînă acum? Zefhari zîmbea diabolic.

Moneda ardea pămîntul la picioarele sale. Dar cum să se aplece după ea? La vorbele lui Zefhari privirile celor din jur se îndreptară asupra lui. Scarlat Valimărescu, care vindea o lanternă şi nişte cărţi de drept, Movilă, nepotul prinţesei Cuzi, cu o colecţie de şaluri de mătase şi trei iconiţe de argint, Georges Hiotu care juca table cu nevastă-sa şi care acum, gînditor, zornăia în palma îndoită zarurile de fildeş, privind jenat pe sub gene la picioarele colonelului.

Trecură oameni, întrebară de preţul iconiţelor şi al cărţilor de drept, clipa penibilă trecu şi ea, dar colonelul nu izbutea să învingă în sine rigiditatea care-l paralizase. Parcă înghiţise o sabie. Şi totuşi, trebuia să ridice de pe jos moneda de zece bani.



Desen de EUGEN TARU

Uitîndu-se intens la vecinii săi, el lăsă încet mîna spre pămînt, acolo unde bănuia că trebuie să fi căzut şi începu să caute febril prin praf. Moneda nu era. Dacă ar fi putut să se uite, ar fi găsit-o cu siguranţă. Dar asta însemna să fie surprins că răscoleşte praful pentru o monedă de zece bani. Şi cu cît răscolea mai mult, dînd impresia că face un gest în neştire, degajat şi distrat, în el se înălţa îngrozitoare disperarea: înţelegea că cu cît răscoleşte mai mult cu atît şansele de a o găsi se micşorează. Şi cu cît disperarea sa creştea, cu atît mai febril scormoneau degetele sale fine praful. Parcă ciupea pămîntul de ură.

Moneda nu era.

Ce se întîmplă atunci cu el nu-şi putu da seama, dar mîna parcă-i fu cuprinsă de o vîlvătaie.

O retrase brusc, se ridică, îşi stăpîni bătăile inimii, se uită la ceas fără să-l vadă, îşi adună cîrligele, puse plicurile grăbit în buzunar şi, salutînd amabil în dreapta şi în stînga, spuse în semn de scuză, cu o uşoară afectare:

— Mă iertaţi, sînt invitat la masă la doamna Valer de Ion. Ştiţi ce protocolară e, adăugă surîzînd îngăduitor.

Dar imediat surîsul îi dispăru şi se depărta cu senzaţia că toată lumea se uită la mîna lui care atîrna ţeapănă de-a lungul trupului.

Scrisoare către redacţie

Un caracter militant jurnalului de actualităţi!

Ne adresăm „Scînteii tineretului" cu dorinţa de a publica în paginile sale aceste cîteva păreri în legătură cu jurnalul cinematografic de actualităţi al Studioului „Al. Sahia", care a obţinut în ultima vreme reale succese.

Dar am avea de cîştigat dacă jurnalele noastre de actualităţi ar dobîndi mai mult un caracter cetăţenesc, patos publicistic, o poziţie permanent militantă. Ceea ce s-a şi întîmplat în unele subiecte din ultimele numere ale jurnalului. Ar fi foarte interesant ca jurnalul de actualităţi să intre în lupta pentru afirmarea anumitor principii de viaţă, pentru susţinerea unor noi metode, inovaţii, propuneri cetăţeneşti etc., să ceară rezolvarea unor probleme de interes obştesc şi chiar să propună soluţii.

Experienţa şi succesele de pînă acum ne îndreptăţesc să nădăjduim că jurnalul de actualităţi îşi va crea un stil, o formă originală — şi pe lîngă genuri consacrate — care au apărut în numerele din ultima vreme — va prezenta şi genuri noi. După părerea noastră, anumite genuri publicistice ar putea fi adaptate imaginii cinematografice, experimentîndu-se, de pildă, genuri cinematografice în felul „tabletelor" lui Tudor Arghezi, al însemnărilor şi reportajelor lui Geo Bogza, Ehrenburg, Egon Erwin Kisch... De pildă, am dori să vedem în jurnal şi scurte reportaje cinematografice care, relatînd întîmplări cotidiene, să dezbată probleme de etică, de atitudine faţă de viaţă şi muncă etc.

Ni se pare că, deocamdată, în jurnalul de actualităţi, se foloseşte prea puţin foiletonul, pamfletul — mici lucrări cinematografice care să demaşte şi să înfiereze o seamă de apucături urîte, reprobabile. Forţa acestor foiletoane sau pamflete cinematografice ar spori dacă ar înfăţişa fapte şi oameni concreţi. In această privinţă, se poate porni de la multe din foiletoanele bune care apar în presă. Autorii jurnalelor de actualităţi n-ar face rău dacă s-ar opri cu aparatul şi în sălile Tribunalului.

Tinerii spectatori, mai cu seamă, ar fi foarte bucuroşi dacă ar putea să găsească în jurnale şi diferite curiozităţi ştiinţifice sau de altă natură, scurte prezentări ale frumuseţilor naturii patriei noastre, imagini ale unor locuri pitoreşti de pe glob, evocări cinematografice ale unor evenimente memorabile din trecutul apropiat etc.

Interesul pentru jurnalul de actualităţi ar putea fi sporit cu mult, dacă s-ar crea, de pildă, o rubrică — Tribuna spectatorului — la care să poată „lua cuvîntul" orice spectator, cînd are să comunice ceva important. Aceasta s-ar apropia de ceea ce reprezintă în presă sesizările cititorilor sau tribuna experienţei.

In încheiere am vrea să insistăm asupra unei propuneri speciale: realizarea unei reviste cinematografice, care să dureze pînă la 2 ore şi care ar putea cuprinde un calendar al evenimentelor mai importante, interne şi externe, dintr-o anume perioadă (avînd la bază extrase din jurnale), reproduceri de opere plastice de mare valoare şi analiza lor, scurte desene animate, cronici artistice, rubrici distractive.

Credem că aceste cerinţe pot fi puse în practică, mai ales ţinînd seama de perspectivele jurnalului nostru de actualităţi.

SLAVOMIR POPOVICI
ERIK NUSSBAUM
studenţi la I.A.T.C.
CONSTANTIN IONESCU
operator de fil...

Personalităţi marcante în ilustraţia de carte

Expoziţia de artă plastică sovietică

Expoziţia de artă plastică sovietică, deschisă acum în Capitală, este o oglindă a amplitudinii şi diversităţii cu care se pot manifesta individualităţile artistice călăuzite de metoda realismului socialist. Pentru a nota cîteva impresii ne-am ales aci ramura ilustraţiei de carte, fiind masiv reprezentată şi strălucind îndeosebi prin cîteva proeminente personalităţi artistice ale căror lucrări impresionează chiar de la prima cunoştinţă.

Desigur lucrările prezente în expoziţie nu ne dau posibilitatea făuririi unei cunoaşteri mai complecte a artiştilor care expun; dar există un indiciu preţios în faptul că ei îşi aleg totdeauna scriitorul şi textul corespunzînd propriilor lor afinităţi artistice.

Aşa poate fi explicată de exemplu forţa cu care E. A. Kibrik încheagă figurile lui de eroi din „Taras Bulba" de Gogol sau „Colas Breugnon" de Romain Rolland. Aici e mai mult vorba nu de reconstituirea după detaliile indicate de scriitor sau simpla ilustrare a unui text, ci de o creaţie de sine stătătoare avînd la bază doar sugestia scriitorului. Iată de pildă tulburătoarea imagine a lui Taras stînd pe malul mării. Admirabil este realizată aici analogia dintre zbuciumul valurilor iscate de vînturi şi furtuna din sufletul bătrînului cazac. Inaintea morţii, figura lui Taras capătă măreţie: ea strînge laolaltă vitalitatea neobişnuită a neamului căzăcesc, nobleţea sufletului drept, resemnarea în faţa nenorocirii de neevitat. Kibrik pătrunde adînc în conştiinţa eroilor lui, dîndu-ne posibilitatea să sezisăm şi ceea ce aparent nu se lasă observat. Viteji, aprigii fii ai lui Taras Bulba — Ostap şi Andrei — au, cînd dorm, nevinovăţie, curăţenie sufletească de copii.

Despre capacitatea deosebită a aceluiaşi artist de a sintetiza ne vorbesc şi imagini ca „Nevăstuica" (prototip de ironie şi senzualitate) sau „Revolta" din seria de ilustraţii la „Colas Breugnon". In aceasta din urmă Kibrik ne prezintă numai un singur chip înmagazinînd însă exaltarea, expansivitatea şi elanul caracteristice oamenilor în iureşul revoltei.

Satira ascuţită a lui A. M. Laptev vine în sprijinul zugrăvirii unor împrejurări şi tipuri ale lui Gogol. Folosind cu mare fineţe detaliile, artistul înşiră parcă din vîrful peniţei siluete din lumea hidoasă, ridicolă pînă la grotesc a moşierilor şi negustorilor cu care vestitul Cicikov tranşa „delicata" afacere cu sufletele de ţărani morţi. Cît de rău i s-au încurcat lucrurile poznaşului mincinos Nozdrev, veşnic beat şi din cale-afară de vesel, ne este sugerat prin atitudinea dezarmată a eroului văzut din spate: cu halatul deschis neglijent, obiecte scăpate pe jos, cu o mînă ţinînd cărţile de joc, la care nici nu se uită, atît de lehamite îi e de tot ce i se întîmplă. Feoduliei Ivanovna artistul îi atribuie un fizic anemic, a cărui umbră proiectată pe perete o face mai pirpirie, de compătimit.

Dimensiunile reduse ale desenelor nu-i permit lui Laptev să insiste prea mult asupra trăsăturilor fizice ale eroilor, de aceea el creează lumea lor prin unele amănunte de efect. De exemplu pe o uşă cu draperii elegante înaintează în iureşul dansului perechi de dansatori în hainele nobilimii ruse din secolul XIX. Bărbaţii sînt surprinşi cu cîte un picior ridicat „graţios" în aer. E evidentă aici tendinţa de ridiculizare care l-a preocupat pe artist.

Ironia fină, din colţul gurii, şi-o dovedesc în desenele lor la „Don Quichotte" cei trei Kukrîniksî. Pe lîngă tendinţele lor caricaturale evidente ei au acordat eroului lui Cervantes şi o perceptibilă doză de romantism fără de care nici nu poate fi conceput. Cu toată statura lui disproporţionată şi privirea încrezătoare, naivă, lui Don Quichotte i se potriveşte aerul de asiduu visător cu care l-au înzestrat ilustratorii, chiar dacă alături îl aşteaptă o Rosinantă prăpădită, deşălată, dar veselă şi nerăbdătoare să întreprindă ceva de seamă. De aceea nu-l dispreţuieşti atît pe „eroicul" cavaler al tristei figuri, ci mai curînd îl compătimeşti, de pildă atunci cînd a căzut în raza de acţiune a aripilor unei mori de vînt care-l proiectează în văzduh cu cal cu tot.

De o mare fineţe sînt gravurile în lemn semnate de V. A. Favorski, care — în stilul vechilor stampe — reconstituie eposul rusesc, eroii legendari din „Cuvîntul despre oastea lui Igor" şi „Boris Godunov" de Puşkin.

La nuvela „Casa cu mezanin" de Cehov, D. A. Dubinski creează o suită de ilustraţii pătrunse nu numai de autentică culoare rusească, ci şi de un uimitor specific cehovian: discreţie, vibraţie intensă în faţa suferinţei umane. Pe fundalul peisajului poetic se profilează drama frămîntatelor personaje cehoviene în veşnică căutare a unor răspunsuri la chinuitoarele întrebări ale vieţii. Eroinei principale, Misius, ilustratorul i-a dăruit o puritate deosebită ce scoate în relief drama mută din inima ei, vitregia împrejurărilor în care evoluează.

O. G. Vereiski închină o amplă suită de ilustraţii clasicului roman sovietic „Pe Donul liniştit" de Şolohov. Mai ales din desene ca „Podtlekov şi Krivoşlikov înainte de execuţie" sau „Discuţie despre pămînt" ne parvin accentele patetice ale anilor de imediat după revoluţie, eroismul personajelor lui Şolohov adînc înfipte în epoca lor de fundamentale prefaceri revoluţionare.

Ilustraţia de carte din Expoziţia de artă plastică sovietică ne dovedeşte cît de multiple posibilităţi de expresie există în acest gen, cum înalta calitate a unor ilustraţii poate ridica cu mult conţinutul educativ al unui volum, prin aceea că îndrumă discret gustul artistic al cititorului.



E. A. KIBRIK   Taras pe malul mării

SUZANA VOINESCU

Mica Cronică Literară

FRANCISC MUNTEANU: „A venit un om"

Cărţile lui Francisc Munteanu aduc ceva din vuietul vieţii prezente, ele sînt pline de ecoul tulburător al contemporaneităţii, de freamătul şi trepidaţia acestei epoci. Insuşiri şi defecte pornesc de aceea dintr-o sursă comună şi sînt deopotrivă caracteristice tînărului prozator sau, mai bine zis, unele sînt complementul, răspunsul celorlalte. Desfăşurarea grăbită, precipitată, accentul de energie şi patimă adesea violentă care se desprinde din fiecare pagină semnată de Francisc Munteanu sugerează într-adevăr într-o mare măsură mersul istoriei contemporane. De aici sentimentul greu de contestat al autenticităţii, lipsa notelor false, fidelitatea în raport cu atmosfera proprie epocii noastre. Există însă la Francisc Munteanu şi primejdia lucrului factice, sentimentul de aglomerare nediferenţiată a faptelor, o anume lipsă de poezie. Tipologia contemporană stă în atenţia scriitorului şi aceasta e, iarăşi, o calitate puţin întîlnită la alţii, o însuşire de mare preţ. Biografiile, întîmplările, dramele epocii mişună în proza lui Francisc Munteanu; adesea însă iese la iveală lipsa de preocupare pentru stările mai adînci, fundamentale omului din orice epocă, o aderenţă puţin superficială la ceea ce ne-am obişnuit a numi eternul uman. Dispreţul de frazele găunoase, bine caligrafiate, fără să comunice nimic esenţial, iată, iarăşi, o virtute pe care se cuvine să o lăudăm. Cîteodată însă virtutea aceasta se transformă în neglijenţă şi despersonalizare stilistică. Cînd Francisc Munteanu înţelege să scrie „îl trimitea să aducă de la „Alimentara", piper şi alte... măgării" — asta nu se mai poate ierta în numele dispreţului pentru caligrafie. Tot aşa, dacă aplaudăm mobilitatea cu care scriitorul ştie să fixeze termenii unei înfruntări neprevăzute, sîntem dezamăgiţi cînd vedem că aceeaşi mobilitate se aplică modului de rezolvare a înfruntării. Impresia de goană către o rezolvare facilă, de minimă rezistenţă am avut-o, de pildă, citind ultimele pagini ale romanului „In oraşul de pe Mureş" — roman remarcabil în multe alte privinţe. Acolo toate problemele mari, dezbaterea interesantă în legătură cu destinul unui tip de intelectual se consumă repede în ultimele pagini, ajungînd la o rezolvare definitivă în efortul punerii în funcţiune a unui strung; efort, fără îndoială, însemnat, purtînd o anume semnificaţie însă neîndestulător în raport cu prefacerile adînci de conştiinţă, cu problematica de mare interes la a cărei dezbatere scriitorul ne invitase.

Iată aşadar mari însuşiri dar şi tot atîtea cusururi pe care n-am vrea să le credem cusururi constitutive, adică ecouri fireşti structurii de prozator contemporan a lui Francisc Munteanu. Cu atît mai mult cu cît ultima sa carte — „A venit un om" — exprimă o evoluţie din mai multe puncte de vedere. In nici o altă carte a lui Francisc Munteanu n-am întîlnit o atît de mare varietate de tipuri umane caracteristice în grad înalt epocii pe care o trăim. E o complexitate de relaţii în care scriitorul ne introduce, oferindu-ne satisfacţia de a desface în faţa noastră piesă cu piesă un mecanism cît se poate de complicat, limpezind o situaţie ce părea iniţial cu totul obscură, aproape fără sorţi de rezolvare.

„A venit un om", e o lungă nuvelă de inspiraţie contemporană, ţintind să ne dea un tablou în culori vii, contrastante, de un relief puternic, al satului ardelenesc de astăzi, într-o perioadă în care înfiinţarea gospodăriei colective se impune cu puterea unei necesităţi istorice. Meritul mare al scriitorului este de a ne fi înfăţişat nu doar natura în sine a unui astfel de eveniment, ci mai cu seamă implicaţiile umane ale acestuia, integrate procesului însuşi de desfăşurare a vieţii. Superficialitatea autorului ar fi ieşit de îndată la iveală dacă atenţia sa s-ar fi concentrat exclusiv — aşa cum se întîmplă în atîtea alte scrieri de inspiraţie contemporană — asupra metodei de „lămurire" a oamenilor, relevînd doar procedeele juste folosite de unii activişti şi condamnîndu-le pe cele injuste.

O intuiţie foarte bună a adevărului l-a îndemnat pe Francisc Munteanu să nu considere momentul de înfiinţare a gospodăriei ca un moment suspendat, de întrerupere a ciclului vieţii (cînd oamenii lasă deoparte toate îndeletnicirile, toate preocupările lor fireşti, renunţă la simpatii şi antipatii, începînd să cugete, dacă „să intre" sau „să nu intre"). Dimpotrivă, scriitorul şi-a dat seama că se află în faţa unui fenomen de concentrare la maximum a relaţiilor, cînd pasiuni şi sentimente ce păreau îngropate pentru totdeauna răzbat la suprafaţă şi se aprind cu violenţă neaşteptată. Acum simpatiile şi vechile adversităţi şi aversiuni se manifestă la o temperatură înaltă, acum devin evidente, foarte palpabile, mişcările psihologiei umane şi liniile de forţă ale existenţei, acum se prăbuşesc situaţii ce păreau de neclintit şi se descoperă energii de mult adormite. Interesul pe care ni-l deşteaptă figura lui Mihai Bochiş, activistul de partid trimis la sat să organizeze gospodăria, îşi găseşte aici o explicaţie fundamentală. In fond, prin ce trăieşte în memoria noastră Mihai Bochiş? Caracterologic vorbind, sub aspectul observaţiei morale şi psihologice asupra eroului, Mihai Bochiş nu reprezintă o creaţie strălucită. Ceea ce însă îl face demn de interes e puterea sa de recepţie a realităţilor, aplicarea creatoare a politicii partidului, intuirea procesului adînc răscolitor din viaţa satului, a procesului de care se leagă foarte intim problema înfiinţării gospodăriei. Se petrecuseră fapte inadmisibile, cu o puternică şi covîrşitoare acţiune asupra existenţei oamenilor. Situaţia în sat e tulbure şi la venirea lui Bochiş domneşte o atmosferă apăsătoare, încît Cuzma, locţiitorul de secretar, îl sfătuieşte pe proaspătul trimis al regiunii să se întoarcă în oraş. In tren Bochiş întîlnise, în acelaşi compartiment cu el, un bătrîn orb foarte apatic, pe nume Martin, a cărui îndeletnicire era să vîndă icoane. Acesta fusese scos din casa şi de pe pămîntul său de un anume Cruţu pe care Bochiş îl va vedea în situaţia de adept entuziast al gospodăriei colective. Bochiş mai întîlneşte în drum spre sat pe o elevă din Oradea, dată afară din şcoală pe motiv că tatăl ei e chiabur. Dar adevărul este că pe Dumitru Crîngaş l-a pus pe lista chiaburilor Greabăn, preşedintele sfatului, care pe vremuri îi iubise nevasta. Ripu, secretarul organizaţiei de partid din sat, e hotărît să cerceteze nemulţumirile, deocamdată însă gîndeşte la modul de a lămuri pe oameni să intre în gospodărie.

Ceea ce înţelege Bochiş e faptul că problemele care nelinişteşc pe oameni sînt parte integrantă din procesul de formare a gospodăriei. Tocmai de aceea lucrurile nu se urnesc din loc şi atmosfera din sat e nefavorabilă gospodăriei, fiindcă cei mai mulţi oameni sînt nemulţumiţi, nu acceptă să urmeze pe Cruţu, ori pe Cuzma. Aceştia nu le inspiră nici o încredere. Gospodăria colectivă va lua fiinţă şi se va dovedi viabilă numai ca un rezultat al însănătoşirii atmosferei din sat, pe baza aplicării indicaţiilor partidului în agricultură şi în primul rînd a principiului liberului consimţămînt. Există în nuvelă o mare varietate de tipuri, din care desprindem numai cîteva siluete: Cruţu, protejatul lui Cuzma şi la rîndul său protectorul acestuia, lacom de avere şi prefăcut partizan al socialismului care „de mic copil" a ştiut că lupta de clasă „e linia pe care va trebui să mergem", personaj profund nesuferit, lăudăros fără să se ferească „fiindcă e mulţumit ca oamenii să-l creadă numai lăudăros"; Cuzma, locţiitorul secretarului, oportunist cu vulgaritate, deşi nu lipsit de oarecare inteligenţă, (scena rugăciunii din pădure, la mormîntul fostei sale neveste a cărei viaţă o negociase cu baronul Marovici, foarte reuşită în atmosfera enigmatică ce o învăluie, pare totuşi adăugată, de necrezut în raport cu lipsa de scrupule şi în genere cu firea odioasă, respingătoare a lui Cruţu); Greabăn, preşedintele sfatului, om greoi şi mătăhălos, cu o viaţă interioară obscură, parcă în veşnică suferinţă, dincolo de care se ghiceşte prezenţa unui suflet cinstit şi bun, capabil de mari dăruiri; doctorul Gruia, foarte viabil în scena de la dispensar cînd propune ca lozincile sforăitoare să fie scoase de pe perete şi înlocuite cu îndemnuri laconice, de evidentă utilitate; fostul căpitan Spinaţiu Sever, acum învăţător în sat, simpatic şi jovial, a cărui înclinare spre anecdotică e totuşi puţin şarjată şi începe să plictisească; Grumaz, gospodar de frunte, orgolios şi îndărătnic, emoţionant în scena cînd obligă pe Bochiş „să jure" că gospodăria colectivă nu reprezintă o mistificare, un mod de a înşela pe oameni; şi încă alte figuri care se memorează cu uşurinţă, fiecare cu mentalitatea şi felul său particular de a fi.

Primele treizeci de pagini ale nuvelei sînt inutile. Găsim aici simple scene ilustrative. De ce a simţit scriitorul nevoia să motiveze, să explice iubirea curată a lui Bochiş pentru Florica, aşezîndu-o pe fondul unei neînţelegeri, unei nepotriviri, cu Ana, soţia sa? Iubirea aceasta prilejuieşte scriitorului pagini admirabile, pline de poezie adevărată care se explică prin ea însăşi şi nu mai pretinde prozaice lămuriri suplimentare. Or, chiar de la început, îl vedem pe Bochiş profund nemulţumit de soţia sa, care ne apare ca o făptură antipatică; ea îl părăseşte pe Bochiş şi nemulţumirea acestuia scriitorul o ilustrează prin scene foarte sărăcăcioase ca semnificaţie şi putere de convingere.

In aceeaşi măsură, scena finală a acestei nuvele atît de interesantă, străbătută de realism, de patosul autentic al epocii noastre, ne-a produs o oarecare dezamăgire; după o desfăşurare dramatică de-a lungul căreia scriitorul a ştiut să ne captiveze, bătălia se încheie cu flori şi daruri pentru cei care au fost cuminţi acasă: Florica, fiica lui Dumitru Crîngaş, oferă în dar copilului lui Mihai Bochiş un lănţişor de aur etc.

LUCIAN RAICU

GÎNDURI
şi activităţi tinereşti

*** „Joile tineretului" *** *Spectacolul „Să cîntăm tinereţea"* *** Concerte educative * Proiecte atrăgătoare**

Tineretului îi place frumosul: literatura, muzica, dansul. Noi, activiştii utemişti, nu putem să nu ţinem seama de înclinaţiile fireşti ale tinerilor spre tot ce-i frumos. De aceea, comitetul nostru orăşenesc a recomandat organizaţiilor de bază U.T.M. să organizeze cît mai des reuniuni tovărăşeşti şi alte activităţi culturale. Aceste reuniuni, denumite „Joia tineretului" au luat o largă răspîndire în oraşul Timişoara. Ele sînt variate, avînd în program întotdeauna ceva nou, interesant.

La „Joile tineretului" organizate la I.M.B., Tehnolemn, Electromotor etc. au fost iniţiate ghicitori literare pe tema concursului „Iubiţi cartea", jocuri tinereşti şi concursuri de dans. Ghicitorile literare au cuprins întrebări ca de pildă: „Cine este autorul cărţii...?", „Care este personajul principal al romanului...?" etc. Este semnificativ faptul că tînărul muncitor Mircea Barbeş, cîştigătorul unul concurs de ghicitori literare, a devenit ulterior şi primul purtător al insignei „Prieten al cărţii" din oraşul Timişoara.

La întreprinderea „Nikos Beloiannis", „Joile tineretului" au fost dedicate rînd pe rînd tinerelor fete, tinerilor inovatori şi raţionalizatori, celor care au fost de curînd primiţi în U.T.M., sau tînărului cu cea mai mare depăşire a sarcinilor de plan pe luna în curs. Reuniunile tovărăşeşti de acest fel au constituit şi un prilej de stimulare morală a celor mai buni utemişti.

Cunoscînd dorinţa tineretului de a activa intens pe tărîm cultural, comitetul nostru orăşenesc a luat iniţiativa creării unui ansamblu de cîntece şi dansuri al tineretului, ansamblu care a repurtat cu ocazia spectacolului „Să cîntăm tinereţea" susţinut la 15 iulie, un binemeritat succes. Ansamblul e format dintr-un colectiv de aproape 150 de tineri muncitori, funcţionari, elevi şi studenţi şi-şi desfăşoară activitatea în secţiile de cor, orchestră, taraf, echipă de dansuri populare, solişti vocali şi instrumentali.

Tineretul activează şi în numeroase formaţii artistice din întreprinderi şi instituţii. De pildă, cu cîteva luni în urmă, din iniţiativa comitetului U.T.M. de la Institutul Politehnic, a luat fiinţă un ansamblu de estradă studenţesc, al cărui spectacol: „Undeva în I.P.T." s-a bucurat de un mare succes.

Răspunzînd unor propuneri venite din rîndurile tinerilor, în fiecare sîmbătă s-au organizat cu regularitate concerte educative pentru tineret, concerte însoţite de prezentări ale compozitorilor clasici sau contemporani şi ale operelor lor. De asemenea se organizează matinee speciale (cu preţ redus) la teatru sau operă, difuzarea biletelor făcîndu-se prin responsabilii culturali ai comitetelor U.T.M.

Considerăm, totuşi, că am făcut abia primii paşi în organizarea timpului liber al tineretului, că n-am pornit încă cu adevărat în întîmpinarea năzuinţelor tinerilor noştri spre cultură, sport, spre o distracţie civilizată, care să le împrospăteze forţele fizice şi spirituale. Multe din posibilităţile reale, existente la noi, n-au fost încă fructificate. În unele organizaţii ca cele de la „Bumbacul", „Ştefan Plavăţ" etc. reuniunile tineretului sînt încă o raritate, şi în general multe comitete U.T.M. procedează timid şi fără iniţiativa în organizarea educaţiei şi distracţiei tineretului. În toate aceste privinţe un real ajutor am primit din partea biroului comitetului orăşenesc de partid, care a analizat de curînd problema folosirii în mod educativ a timpului liber al tineretului şi ne-a arătat ce avem de făcut în viitor.

În primul rînd va trebui să obişnuim activiştii noştri să folosească metode şi forme cît mai tinereşti de muncă şi educaţie. Vorbesc atît despre activiştii comitetului orăşenesc cît şi despre cei din organizaţiile de bază. Acestui scop, credem, îi vor servi şi instructajele noastre cu activiştii comitetului orăşenesc — instructaje practice, convingătoare, ce vor avea loc în aer liber, în diferite locuri pitoreşti din Timişoara. Avem de gînd să organizăm periodic, excursii cu vaporaşul pe Bega, cu participarea activiştilor din organizaţiile de bază, a unor tineri fruntaşi în producţie, oameni de cultură etc. în al căror program să includem şi diferite manifestaţii culturale, jocuri distractive, competiţii sportive. Fără îndoială că ele vor lărgi orizontul activiştilor noştri, sfera preocupărilor lor, le vor îmbogăţi experienţa apropiindu-i mai mult de viaţa tineretului. Prin aceasta vom reuşi, paralel cu îmbunătăţirea muncii tineretului în producţie, să înviorăm activitatea culturală, să folosim cu mai multă pricepere timpul liber al tineretului din întreprinderi, instituţii, şcoli şi facultăţi. Aceasta este o preocupare principală a comitetului nostru orăşenesc.

CONSTANTIN PĂTRAŞCU
secretar al Comitetului orăşenesc U.T.M. Timişoara

ANUNŢ

Ministerul Agriculturii aduce la cunoştinţă că în anul şcolar 1956/1957 se primesc ucenici în anul I pentru a se califica la locul de muncă în S.M.T., în meseria de mecanic agricol. Durata de şcolarizare este de 3 ani, iar ucenicii primesc pregătire teoretică şi practică necesară. Absolvenţii primesc diplomă de mecanic agricol şi sînt încadraţi ca muncitori calificaţi în S.M.T.-uri. După un stagiu de 2 ani în producţie se pot înscrie la şcoala tehnică de maiştri, după terminarea căreia îşi pot continua studiile în învăţămîntul superior. Pe toată durata şcolarizării, ucenicii primesc gratuit manualele şi rechizitele şcolare, cazare, hrană, îmbrăcăminte şi încălţăminte, precum şi costul transportului în vacanţă şi practică. În timpul practicii, ucenicii primesc şi o cotă parte din valoarea muncii realizate.

Înscrierea se face pînă la 24 august la sediile fiecărui S.M.T. pe baza unei cereri însoţită de următoarele acte: certificat de naştere, certificat de studii, certificat de sănătate şi declaraţii tip din care să rezulte starea materială a părinţilor. Examenul de admitere va avea loc între 27—31 august la următoarele materii: limba maternă şi matematică, scris şi oral, din materia predată în cursul elementar. Orice informaţii suplimentare se pot primi de la serviciile regionale S.M.T. sau de la S.M.T.-uri.

(Agerpres)

În cinstea zilei de 23 August

în Editura de Stat pentru Literatură Politică

vor apare

V. I. LENIN: Opere vol. 30 — Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn (în volum).

G. A. PLEHANOV: Rolul personalităţii în istorie. *Ediţia a II-a.*

AUGUST BEBEL: Din viaţa mea. Partea întîi.

SPECTACOLE

CINEMATOGRAFE: Patria, Al. Sahia, Libertăţii (sală şi grădină): Roşu şi Negru (seria II), **Magheru, V. Alecsandri, Elena Pavel** (sală şi grădină) **Doina**: Iartă-mă, **I. C. Frimu** (sală şi grădină), **Vasile Roaită** (sală şi grădină): Contele de Monte Cristo (seria II); **Filimon Sîrbu** (sală şi grădină), **Bucureşti, Grădina Progresul, Înfrăţirea, 1 Mai** (sală şi grădină): Roşu şi Negru (seria I), **Lumina, 8 Mai**: Contele de Monte Cristo (seria I); **Central**: Accidentul, **Victoria, M. Eminescu**: Chitarele dragostei, **Tineretului**: Liliacul, **Maxim Gorki**: Curg apele tulburi; **Timpuri Noi**: Teatrul Armatei la un deceniu de activitate, Grotele din Aggtelek, Muntele Rila Ceardas, Ursuleţul cel ţîfnos; **Al. Popov**: O noapte pe Mont Blanc; **Gh. Doja**: Casa mult visată; **Griviţa**: Serenada străzii; **8 Martie**: Tata, mama, bona şi... eu; **Cultural**: Infidelele: **Unirea** (sală şi grădină): La ma ;inea oraşului; **C. David, 23 August**: Amanţii din Toledo, **T. Vladimirescu**: Bel Ami, **Carpaţi**: O sărutare furată, **Arta**: Fanfan la Tulipe, **Munca**: Poemul pedagogic, **Mioriţa**: Dragoste pierdută; **Moşilor**: Un pahar cu bere; **Donca Simo**: Zvăpăiata; **I. Pintilie**: Pumnul de fier; **Popular, N. Bălcescu**: Ali Baba şi cei 40 de hoţi, N. Grigorescu.

NU se pot oare REZOLVA?

Despre calitatea pîinii

„Calitatea pîinii e proastă, pîinea e necoaptă, are gust acru" — astfel pot fi auziţi, de multe ori, vorbind cetăţenii care cumpără pîine de la centrele de desfacere din Tîrgovişte. Comentariile acestea sînt pe deplin întemeiate şi scot în evidenţă existenţa unor defecţiuni în munca întreprinderii de panificaţie nr. 2 din Tîrgovişte (director Traian Bălăşcuţă, conducător tehnic Vasile Avasiltichioaie).

Este adevărat însă că întreprinderea nu poartă în întregime vina. Furnizori ca Morile Unite „Viitorul" din Tr. Măgurele şi „Dîmboviţa" din localitate livrează întreprinderii de panificaţie făină ce nu se încadrează prevederilor stas-ului, avînd gluten slab, umiditate şi aciditate mărită. Acest neajuns, care trebuie neapărat remediat, provoacă neîndoielnic multe greutăţi în munca brutarilor.

Conducerea întreprinderii de panificaţie nr. 2 poate dovedi că folosirea unei astfel de materii prime constituie o cauză obiectivă care generează fabricarea unei pîini de calitate necorespunzătoare.

Ceea ce însă nu trebuie să uite conducerea întreprinderii nr. 2, e că, în afara hîrtiilor cu ajutorul cărora se poate „acoperi", există şi destule lipsuri de ordin local în cadrul acestei întreprinderi. Aşa, bunăoară, verificarea calităţii nu se face în mod preventiv, pe parcursul fluxului tehnologic, ci numai la sfîrşitul acestuia; unii dintre lucrători sînt slab calificaţi profesional şi totuşi problema ridicării calificării profesionale e subapreciată, nu se organizează schimburi de experienţă între echipe. În afară de acestea, tehnicianul de calitate — Jenică Strat — e insuficient pregătit pentru această muncă, nu acordă aceeaşi atenţie tuturor secţiilor de fabricaţie şi de asemenea, n-a întreprins nici un control în cadrul schimburilor de noapte.

Faţă de lipsurile existente, conducerea întreprinderii de panificaţie manifestă o nepăsare condamnabilă, lăsînd lucrurile să se îndrepte „de la sine". De asemenea, secţiunea comercială a sfatului popular raional (şef al secţiei — Dumitru Stănescu) n-a luat încă măsuri în acest sens.

Corespondent
E. GEORGESCU

Doar 40 la sută

Satul nostru Duruşa este un sat mic, cu vreo 60 de familii, aşezat pe un vîrf de deal. Pentru toate cele trebuincioase gospodăriilor noastre, sîntem nevoiţi să mergem pentru cumpărături la centrul de comună, la Valea Chioarului. Acolo este moara, fierăria, cooperativa, dispensarul şi altele. Drum de mers cu carele, vreo 8 km.

Dar nu acesta este necazul cel mare, ci altul. La capătul satului, dinspre Valea Chioarului, o întreprindere minieră (care aparţine de I.C.M.-Cluj) executînd lucrări de exploatare şi de transport a lutului pentru fabricarea porţelanului ne-a stricat drumul în aşa hal, încît noi nu-l mai putem străbate cu carele, ci trebuie să mergem numai pe jos, chiar atunci cînd avem încărcătură mare. Ei au tot săpat pînă cînd drumul s-a prăvălit în părţi. Cu toate că întreprinderea minieră s-a obligat să plătească suma necesară pentru repararea acestui drum, acest lucru nu s-a făcut. Nici tovarăşul preşedinte al sfatului popular comunal, Dumitru Lupşa, şi nici secretarul, tovarăşul Vasile Pop, nu s-au îngrijit să ceară întreprinderii miniere banii necesari pentru repararea acestui drum.

Totuşi, ţăranii muncitori din sat au efectuat cîteva zile de muncă voluntară, şi au reparat cam 40 la sută din acest drum. Pe cînd se va repara şi restul?

Corespondent
ALEXANDRU POP

De ce...

...la magazinul de mobilă nr. 12, din comuna Slănic, regiunea Ploeşti, nu se aduc odată cu stocurile de mobilă şi facturile necesare pentru vînzare? Nu se ştie că lipsa facturilor obligă pe cumpărători la lungi aşteptări?

(Corespondent Ion Borcea)

...căminul cultural din Fierbinţi, raionul Snagov, căruia i s-au creat condiţii optime de funcţionare, nu desfăşoară o activitate culturală corespunzătoare? Cauza să fie numai neînţelegerile ivite între cadrele didactice? Directorul căminului cultural nu are nici o vină?

(Corespondent Ion Petrache)

...nu se găsesc biciclete de damă în magazinele Tehno-Metal din Capitală?

(Corespondent Marin Gheorghe).

...nu se instalează un duş şi o ţeavă la baia fabricii de cărămidă din Caransebeş, construită încă din anul trecut, pentru a putea fi dată în folosinţă muncitorilor?

(Corespondent Vichente Hamat).

...nu se găsesc acum în magazinele de textile din Bucureşti şosete bărbăteşti? Crede Ministerul Industriei Uşoare că este mai bine să se vîndă în augustul torid ciorapi trei sferturi, iar în ianuarie, cînd troienele vor fi cît casele, şosete, care să ajungă pînă la glezne?

(Corespondent B. Dulgheru).

Ghioniştii

Ai fost vreodată prin comuna Dîncu Mare? Da? Şi n-ai avut curiozitatea să vizitezi căminul cultural? Cum, eşti ghinionist şi ai găsit uşile încuiate?

Nu te mai necăji, vizitatorule, nu tu eşti ghinionist, ci cetăţenii din această comună, pentru că au ca director al căminului cultural pe tovarăşul Ion Ocolişeanu. Ca să te convingi mai bine, îţi voi povesti cîte ceva din „activitatea" noastră culturală.

La capitolul realizări, pot trage o linie mare, pentru că ele nu există. Mai multe am de spus la capitolul lipsuri. De cînd tov. Ocolişeanu a fost instalat cu surle şi trîmbiţe ca director, el n-a organizat nici o manifestare culturală. Despre aparatul de radio al căminului cultural se vorbeşte ca despre o plăcută amintire, pentru că de aproape doi ani este stricat. Biblioteca stă tot timpul închisă şi ca atare nu are nici un cititor de mai bine de un an de zile. Locuitorii comunei nu mai întreabă acum cînd se va deschide biblioteca sau cînd vor avea loc manifestări culturale, ci cînd se va schimba directorul, „ocrotitorul" activităţii culturale.

Corespondent
VIOREL POPA

ACTUALITATEA *pe scurt*

La capătul unei întreceri artistice...

Vineri a luat sfîrşit faza republicană a celui de al IV-lea concurs al cercurilor artistice de amatori ale Sindicatelor.

În ultima zi pe scena Teatrului C.C.S. au evoluat cercurile artistice ale sindicatelor din regiunile Iaşi, Stalin şi Bucureşti.

În cele 5 zile de concurs şi-au prezentat programele 20 de coruri, 30 de echipe de dansuri, 22 brigăzi artistice de agitaţie, 16 orchestre diferite, 9 fanfare şi 67 solişti vocali, instrumentali şi dansatori.

Sîmbătă 11 august va avea loc la Arenele Libertăţii un spectacol prezentat de cele mai bune formaţii participante la concurs.

Un fapt aparent mărunt

În Galaţi se face simţită lipsa de cărţi poştale ilustrate reprezentînd frumuseţile oraşului şi împrejurimile.

Galaţiul este un oraş care primeşte zilnic sute de vizitatori. Lipsa cărţilor poştale ilustrate se cere a fi rezolvată cît mai urgent. Sugerăm Ministerului Culturii să dea importanţa cuvenită acestei situaţii, în aparenţă măruntă, cu atît mai mult cu cît Galaţiul şi împrejurimile lui oferă posibilităţi mari în această privinţă.

De altfel, cazul oraşului Galaţi nu e izolat. Se găsesc încă destule localităţi şi meleaguri pitoreşti ale ţării care nu sînt oglindite în cărţile poştale ilustrate.

Un magazin atrăgător



Am vizitat noul magazin „Gostat" deschis în Calea Victoriei.

Coşurile albe de răchită abundă în legume şi fructe: roşii mari rotunde şi lucioase; piersici aurii; struguri vărateci cu boabe rotunde şi dese.

Pentru „cunoscători", sticlele cu vin oferă o adevărată surpriză: „Pinot Noir", alături de „Grasă" „Chihlimbarie", „Riesling" şi „Furmint"; şi mai ales vinurile noastre atît de apreciate în lumea întreagă: „Crimpoşie", „Grasă", „Fetească".

Cumpărătorii, atraşi în număr mare de calitatea şi preţurile produselor, roşii (2,20 lei kg.), struguri (3,80 lei kg.), păsări tăiate şi purcel de lapte (15 lei kg.) vinuri (între 11—22 lei kg.), brînză frămîntată (8 lei kg.), privesc, cumpără, comentează.

— Ce frumos magazin! exclamă sincer şi spontan o vizitatoare.

Magazinul e într-adevăr frumos, reprezentînd o unitate model de desfacere a produselor alimentare. Pereţii albi, ca şi arcadele pe sub care treci de la un raion la altul, sînt decorate cu ornamente de teracotă în stil romînesc. Vitrinele interioare de la fiecare raion, vasele de lut smălţuit pline cu flori, halatele imaculate ale vînzătorilor — totul îndreptăţeşte adjectivul „frumos". Calitatea produselor e scoasă în evidenţă de felul prezentării: fructele, legumele şi ouăle în coşuri de răchită, sticlele de vin pe poliţe de lemn afumat; carnea şi brînza în vitrine prevăzute cu frigorifere.

Cea mai mare parte din aceste produse sînt furnizate de gospodăriile agricole de stat din apropierea Bucureştiului: Bragadiru, Afumaţi, Popeşti-Leordeni, Pantelimon, Colentina.

M. NIŢESCU

Concert Bach...

La librăria „Cartea Rusă" din Arad sînt multe lucruri care te atrag — standurile cu cărţi amenajate cu gust, vitrina noutăţilor, tablourile mari care împodobesc pereţii de jur împrejur cu chipurile celor mai de vază scriitori romîni contemporani... Se pare însă că la secţia muzicală noutăţile sînt şi mai plăcute. Îţi atrage atenţia mai ales caietul cu indicatorul „reţineri din vreme". Dacă din curiozitate îl răsfoieşti, în afară de arădeni ai să găseşti acolo nume şi adrese din sate, comune sau oraşe ca Mîndruloc, Şiria, Lipova, Miniş etc. De menţionat este faptul că numai pentru plăcile anunţate de „Electrecord" pentru o singură lună s-au făcut precomenzi de 1420 bucăţi. Mai au un bun obicei tovarăşii care deservesc librăria şi anume: concertele pe discuri, inaugurate de curînd. Joia după amiază cînd librăria este închisă, pentru iubitorii de muzică se organizează în secţia muzicală concerte de muzică clasică. Ciclul a fost inaugurat cu Sonata nr. 1 în sol minor adagio-fuga-siciliana-presto de Bach. Despre compozitor şi opera sa, a vorbit dr. Dorin Speranţa. Despre opera lui Bach se intenţionează să se organizeze trei concerte pe discuri cu turaţie lentă. Este o iniţiativă vrednică de laudă.

C. BUCUR

Margarete... neobişnuite

Cine nu cunoaşte margaretele, aceste flori din cele mai răspîndite în ţara noastră? Cei ce le cunosc ştiu că deobicei margaretele nu întrec un diametru aproximativ de 5 cm. Ei bine, în fotografia de jos este înfăţişată o margaretă avînd diametrul aproximativ de peste 10 cm. Culoarea ei este mai albă ca a margaretelor obişnuite şi este mult mai bogată în petale. Asemenea margarete, atît de mari şi frumoase, cresc în grădina botanistului Rudolf Palocsay din Cluj şi sînt rezultatul unor experienţe de mulţi ani în şir asupra încrucişării diferitelor specii de flori.



Redacţia revistei „Instructorul de pionieri" organizează un concurs literar cu tema:
Copiii patriei noastre azi

Pe această temă se primesc la concurs lucrări pentru copii: cîntece şi marşuri pionereşti, piese într-un act sau scenete despre viaţa pionierească şi de şcoală cît şi scenarii pentru teatrul de păpuşi.

La concurs pot participa: scriitori, compozitori, ziarişti, membrii cenaclurilor literare.

Se primesc lucrări scrise în limbile: romînă, maghiară, germană şi sîrbă. Concursul se închide pe data de 10 decembrie 1956.

Redacţia va acorda cîştigătorilor următoarele premii:

Cîntece (text şi muzică): 1 premiu I 2.100 de lei; 1 premiu II 1.400 de lei; 1 premiu III 800 de lei.

Menţionăm că autorii de texte pot conlucra cu compozitorii preferaţi şi trimite împreună textul şi muzica cîntecului. Autorii de texte care nu au posibilitatea să conlucreze cu compozitorii vor trimite redacţiei numai textul pînă la 10 octombrie a.c. pentru a fi transmis Uniunii compozitorilor. Premiile cîştigate vor fi împărţite în mod egal între poeţi şi compozitori.

Piese într-un act, scenete, scenarii pentru teatrul de păpuşi: 1 premiu I 1.800 de lei; 1 premiu II 1.200 de lei; 1 premiu III 700 de lei.

Cîntecele şi scenetele premiate vor fi publicate în revista „Instructorul de pionieri".

Lucrările pentru concurs vor fi trimise redacţiei pe adresa: Revista „Instructorul de pionieri" — Bucureşti, raionul I. V. Stalin, Piaţa Scînteii nr. 1, cel tîrziu pînă la data de 10 decembrie a.c. Plicurile vor purta menţiunea: „Pentru concursul literar".

Rezultatele concursului vor fi anunţate pe baza aprecierilor făcute de un juriu format din scriitori şi compozitori în nr. 1 (ianuarie 1957) al revistei.

500 de ani de la moartea lui Iancu de Hunedoara

O mare figură de viteaz

Se împlinesc 500 de ani de la moartea lui Iancu de Hunedoara, una din marile figuri de viteji pe care le-a dat Europa sud-estică în epoca medievală. Cu acest prilej nu numai poporul maghiar închină un gînd pios marelui luptător, dar la acest gînd se alătură şi poporul romîn, pentru că îl numără cu mîndrie printre fiii săi.

Iancu de Hunedoara s-a născut pe la 1387 în regiunea Hunedoarei. Tatăl său, Voicu — oştean al curţii maghiare — era descendent din cnezii romîni, făcînd parte din acea mică nobilime romînească de ţară din părţile Haţegului. Şi maică-sa, Elisabeta Mărgineanu, a fost tot o romîncă de neam nobil.

Avem puţine ştiri din epoca de tinereţe a lui Iancu. Aşa cum se obişnuia în acele timpuri, el şi-a însuşit tehnica artei militare, fiind printre altele în slujba despotului sîrb Ştefan Lazarovici. Îl găsim apoi în serviciul regelui Sigismund al Ungariei. La încoronarea lui Sigismund la Roma, în 1433, Iancu de Hunedoara se numără printre cei din suită. Vreo doi ani şi-i petrece la curtea lui Filip Maria Visconti, la Milano, unde îşi desăvîrşeşte educaţia militară şi ia contact cu spiritul Renaşterii.

Se întoarce în patria sa destul de bogat ca să-l împrumute pe rege în cîteva rînduri. Primeşte în schimb de la acesta o serie de sate romîneşti pe care le adaugă la domeniul Hunedoarei pe care-l moştenise de la tatăl său.

Regatul maghiar era pe atunci într-un moment de grea cumpănă, căci pe lîngă iminenţa primejdiei din partea turcilor îl mai ameninţau răscoalele din Boemia şi ostilitatea germană. Acum însă începe ascensiunea politică şi militară a eroului, care avea să schimbe pentru aproape două decenii cursul istoriei ungare. Intrat în solda regelui, el e numit ban de Severin (1438), iar în 1441 ajunge voevod al Transilvaniei şi „şpan" al Timişoarei.

După moartea regelui Albert situaţia e şi mai grea pentru Ungaria. Iancu susţine alegerea la tron a tînărului Vladislav VI Iagello, regele Poloniei. Turcii caută să surprindă Ungaria slăbită



de aceste tulburări interne şi pornesc la atac. Invazia şi asediul turcilor sînt înlăturate prin strălucitele victorii ale lui Iancu. Astfel el ţine piept puhoiului turcesc, atît la Poarta de Fier transilvană şi la Sîntimbru, cît şi la atacul contra Sibiului. În lupta de la Sibiu rămîne vrednică de amintire şi fapta unui alt viteaz, anume Simion Kemeny, care schimbîndu-şi îmbrăcămintea cu Iancu, atrage asupra sa furia atacului duşman, înlesnind astfel un contra atac din flanc, organizat de Iancu.

Acest şirag de biruinţe îi dau lui Iancu mai mult curaj şi într-o pornire înflăcărată el hotărăşte o mare campanie, numită în istorie „expediţia lungă", care trebuia să-l ducă prin inima Balcanilor pînă la Constantinopol. În această campanie Iancu cheamă toate naţionalităţile din Transilvania. Astfel înscrie Iancu în istoria vremii biruinţe ca cea de la Niş şi cea de la trecătoarea Cunoviţa (1443-1444). Numai frigul, foamea şi molimele pun stavilă avîntului său şi îl hotărăsc să se întoarcă acasă. Sultanul Murad începe să se teamă şi se grăbeşte să încheie pacea de la Seghedin cu totul prielnică Ungariei. Campania nefericită încheiată cu dezastrul de la Varna (1444) nimiceşte însă fără folos pacea de la Seghedin lăsînd ca jertfă pe cîmpul de luptă pe însuşi tînărul rege Vladislav care, în înflăcărarea lui, nesocotise cuvîntul lui Iancu. Această campanie a impresionat mult spiritele popoarelor subjugate din Balcani, care nădăjduiau să se elibereze de sub jugul turcesc.

O serie de legende de sursă grecească şi sîrbească au circulat în Balcani, în legătură cu această campanie şi mai ales în jurul numelui lui Iancu. Nici cronicile noastre romîneşti, cum e aceea a lui Nicolae Costin sau Radu Popescu nu trec cu vederea acest episod al luptei de la Varna; iată ce ne spune de pildă Nicolae Costin:

„Craiul Vladislav (crai leşesc şi unguresc) cu Iancul domnul... le era aminte şi cercau vreme să se ridice asupra turcilor... ca să izbăvească creştinii de încongiurarea păgînilor. S-a gătit cu tărie mare şi au trecut Dunărea şi prădară şi arseră satele bulgăreşti şi ajunseră pînă la Varna şi o luară".

Cronicarul arată apoi cum oştile turceşti trec pe la Bosfor datorită greşelii împăratului bizantin Ioan Paleologu în loc să fie lăsate să întîrzie, trecînd pe la Galipoli. Lupta începe şi turcii sînt învinşi la început. Tînărul rege al Ungariei manifestă însă dorinţa de a ataca el însuşi cortul sultanului. Iată cum relatează acelaşi cronicar moldovean răspunsul lui Iancu:

„Iară Iancu, domnul unguresc au zis către craiu să meargă el întîi cu o samă de oşti, să facă năvală la turci şi la cortul împăratului, că-i părea că va izbîndi. Iară căpătînd izbînda, atuncea lesne va fi să vie şi craiul pe urmă cu toate oastea.. să facă năvală. Şi plăcu tuturor acest sfat că toţi cunoşteau că va face Iancu izbîndă, fiind om înţelept şi viteaz bun. Ce craiul fiind tînăr n-au ascultat ce s-au potrivit celor ce erau pre lîngă dînsul şi-i ziceau că de va izbîndi Iancu se va vesti numele lui. Şi aşa dînd năvală craiul tocmai la cortul împăratului, fără sfială şi fără cumpăt iară un enicer dete de-l tăie amîndouă picioarele dinainte calului de sub crai. Şi îndată-l sfărîmară pe craiul în mici bucăţi. Iară oştenii lui crai începură a fugire şi turcii a-i gonire, tăindu-i şi luîndu-i în robie. Iară Iancu încă pînă nu dare craiul război turcilor au cunoscut că va petrece craiul aşa, ce de acolea s-au luat oastea şi s-au îndelungat şi s-au dus în ţara sa de nimene nedodeit" (netulburat).

După moartea regelui, Iancu ajunge regent (1446) ca să înlăture o situaţie grea. Această nouă treaptă Iancu o urcă prin voinţa şi dorinţa micii nobilimi, pe care viteazul s-a sprijinit întotdeauna, înlăturînd astfel forţa distrugătoare a marii nobilimi, însetată de putere.

Viteazului nu i se putea şterge din minte şi din inima înfrîngerea suferită la Varna, de aceea porneşte o nouă campanie care se încheie şi de data aceasta în chip nefericit pe cîmpiile Mierlei sau Cosovo-Polie (1448). Aceste înfrîngeri dau mînă liberă duşmanilor care înrîuresc pe noul rege Vladislav Postumul, aşa că Iancu rămîne doar conducător al oştilor. Totuşi soarta îi hărăzeşte o ultimă bucurie. În lupta înverşunată a despresurării Belgradului asediat de Mohamed al II-lea, Iancu, încărcat de ani, repurtează o victorie strălucită. Închide însă curînd ochii, la 11 august 1456, răpus de ciumă, dar cu gîndul împăcat că a mai nimicit şi a pus încă o dată pe fugă puhoiul ordiei turceşti.

Această măreaţă figură a istoriei medievale a avut amestec şi în politica Ţărilor Romîne de la sud de Carpaţi, acest amestec fiind izvorît tocmai din idealul care l-a condus în tot timpul vieţii sale şi anume: lupta de stăvilire a invaziei otomane şi de eliberare a popoarelor care gemeau sub crunta apăsare a jugului turcesc.

Iancu de Hunedoara şi alături de el, fiul său Matei, ales rege al Ungariei, înscriu pentru mai mult de jumătate de secol o pagină strălucitoare în istoria Ungariei medievale.

Poporul maghiar îi datoreşte cucerirea unui strălucit prestigiu nu numai în sud-est, dar şi în întreaga Europă. Iar alături de poporul maghiar se cuvine ca şi poporul romîn să aibă partea lui de merit de a-l fi dăruit pe acest valoros conducător militar şi om politic din veacul al XV-lea.

AURORA ILIEŞ
cercetător ştiinţific la Institutul de Istorie al Academiei R.P.R.

O problemă de viaţă ţinută la dosar

— Ploaia îmi spală vasele, vîntul îmi mătură casa!

Aşa spun acei ce vor să arate că locuiesc sub cerul liber. Dar această expresie am auzit-o de curînd la Galaţi. Mi-a spus-o un tînăr măruntel, care s-a calificat de curînd strungar la Şantierul Naval Galaţi, pe nume Bontea Lucian. Mi-a spus-o cu voioşia caracteristică tinereţii, dar în acelaşi timp a oftat prelung. Am înţeles că e exagerată comparaţia făcută, dar că totuşi nu locuieşte în condiţii tocmai bune.

Bontea Lucian, împreună cu alţi 60 de tineri, locuieşte în căminul tinerilor muncitori ai Şantierului Naval Galaţi din str. Reconstrucţiei 19. Însuşi numele străzii vorbeşte de la sine, arată că totul în jur trebuie reparat, reconstruit. Rănile războiului au început de-acum să se vindece sub mîinile harnice ale sutelor de brigadieri ce lucrează pe Şantierul Tineretului. Clădirea în care se află căminul nu trebuie însă reconstruită. Ea are nevoie de reparaţii.

De cîţiva ani funcţionează aici căminul tinerilor muncitori. Tineri veniţi să se califice, din alte oraşe sau sate şi care nu aveau unde locui în Galaţi, au fost îndrumaţi spre cămin. Însăşi contractul semnat la intrare în întreprindere prevede clar: „S.N.G. asigură cazarea angajatului pe timp de 4 ani".

Dar nimeni nu a stat chiar 4 ani. Cei care se calificau şi cîştigau mai bine se mutau în oraş. Aceasta însă nu atît din dorinţa de a locui singuri, cît din motivul că nu-i atrăgea cu nimic viaţa în acest cămin. Căminul S.N.G. nu este un loc care să-i atragă pe tineri. Căminul S.N.G. nu oferă locatarilor săi nici un mijloc de a-şi petrece timpul liber în mod plăcut şi folositor. Nu se găseşte în acest cămin nici un joc de şah, nici o carte sau o revistă. Există un aparat de radio stricat, pe care l-au monopolizat locatarii unei camere.

Atunci se naşte întrebarea: ce să-i atragă pe tineri să vină la cămin?

Condiţiile de cazare nici ele nu sînt acceptabile: geamuri sparte pereţi care se coşcovesc, tavane înmuiate de ploaia ce pătrunde prin acoperişul spart etc. Şi dacă aceasta este situaţia acum, vara, este de la sine înţeles ce a fost aici în timpul iernii, cînd sobele mari de teracotă nu se încălzeau cu lemnele date de administraţie. Care au fost măsurile luate în urma cerinţelor tinerilor? Să nu credeţi cumva că s-au adus lemne şi cărbuni suficienţi. Nu. S-au dat fiecăruia cîte cinci pături. Căminul este apoi şi prost aşezat faţă de şantier, o distanţă de peste 3 km.

Cunosc oare cei direct interesaţi această stare de lucruri? O cunosc. Directorul administrativ al S.N.G., tovarăşul Stan Nicolae, cunoaşte situaţia şi personal spune tuturor că condiţiile de cazare ale tinerilor sînt proaste. Secretarul comitetului U.T.M., tovarăşul Neagu Gheorghe, a fost şi el odată, în februarie, a văzut cum locuiesc tinerii, a ascultat şi notat tot ceea ce i-au spus şi a plecat. N-a luat nici o măsură, dar nici n-a mai dat pe la cămin. Inginerul-şef, tovarăşul Panait Melisaratos, nu cunoaşte situaţia tinerilor de la cămin, deoarece dacă ar cunoaşte-o, poate nu ar ocupa — fără mustrări de conştiinţă — 7 camere în blocul muncitoresc.

Tineretul de la S.N.G. vrea să trăiască civilizat, să se distreze, să cînte, să înveţe. Şantierul nu le asigură însă nici una dintre aceste condiţii. Astăzi S.N.G. nu are un club, biblioteca se află pe undeva prin şantier în aşteptarea unei camere în care să fie amenajată, iar din activitatea culturală şi din echipele de artişti amatori, nu au rămas decît amintirile.

Conducerea administrativă a şantierului se pare că a găsit unele metode de a soluţiona problema căminului. Faţă de cei care vin din afară să se intereseze de acest lucru motivarea este servită prompt:

— Vrem să reparăm căminul, dar nu ştim dacă e al I.L.L. sau e clădire particulară!

Şi-ţi împinge dinainte un voluminos dosar privind „Problema căminului din Reconstrucţiei 19". Cine e curios, poate afla din acest dosar nu cum va fi soluţionată reparaţia căminului, ci cîteva exemple de birocratism notoriu. De pildă: Adresa nr. 8894, spune: „Revenim la adresa nr. 7940 (N.B. în care se revenea la adresa nr. 7019) şi vă rugăm să ne comunicaţi dacă imobilul din Reconstrucţiei 19 este proprietatea I.L.L.-Galaţi"... La aceasta, adresa nr. 4506, spune: „Ca răspuns la adresa nr. 8894, vă facem cunoscut (N.B. ca şi în adresa nr. 4021), că vom reveni şi noi la Secţia Financiară a sfatului popular orăşenesc pentru a ne comunica trecerea imobilului în administraţia noastră".

Iată doar două exemple de „reveniri" la „reveniri", care nu aduc locatarilor căminului S.N.G. nici un fel de folos.

Căminiştii cunosc alte „măsuri" ale administraţiei: s-a abandonat crearea unei cantine la cămin, pentru a-i scuti pe tineri să meargă la şantier la masă şi în plus s-a interzis folosirea reşourilor electrice. S-a încercat să se interzică intrarea în cămin după o anumită oră, au fost scoşi tinerii din 4 camere şi băgaţi în alte dormitoare, pentru a se muta familia lui Nicolae Popa. Din toate acestea căminiştii sînt tentaţi să tragă o concluzie: conducerea S.N.G. caută pe orice cale să-i facă să plece din cămin. Desfiinţîndu-l, va scăpa de obligaţii, de grijă faţă de cazarea lor.

Problema căminului din Reconstrucţiei 19 nu este însă o problemă de dosar. Acest lucru trebuie să fie clar pentru toţi cei ce răspund de condiţiile de trai ale tinerilor de la S.N.G. Ea este o problemă de viaţă şi trebuie rezolvată urgent potrivit nevoilor tinerilor locatari.

GH. ANGHELESCU

Un egiptean nu mai poartă doliu...

„..Un ziarist din Egipt îşi leapădă haina de doliu..El se angajase să poarte această haină atîta timp cît în patria sa va exista vreun soldat englez, atîta vreme cît ţara sa va fi protectorat al Marii Britanii. Ziaristul se numeşte Abdel Halim el Ghamrani. Angajamentul fusese luat în 1914.

De atunci au trecut patru decenii. Deşi mică ca proporţii, ştirea parvenită este caracteristică pentru a sugera acel ocean de ură nutrit din totdeauna de poporul egiptean împotriva colonialiştilor fie ei englezi, francezi sau americani.

Faptul îmi stăruie însă cu insistenţă în minte de cînd preşedintele Egiptului a anunţat în uralele şi aplauzele mulţimii entuziaste că de acum încolo Canalul de Suez va fi în întregime egiptean. Aceasta s-a întîmplat la 26 iulie a.c. Şi de atunci agenţii de presă, posturi de radio şi ziare de toate nuanţele nu contenesc de a informa şi comenta actul săvîrşit în deplină legalitate de către Egipt: naţionalizarea Canalului de Suez.

In general vorbind, evenimentele care au urmat sînt cunoscute cititorului romîn. In timp ce popoarele iubitoare de pace au primit ştirea naţionalizării Canalului de Suez ca o continuare logică a luptei pentru deplina eliberare a Egiptului din ghiarele colonialismului, anumite cercuri din Occident, în special din Anglia şi Franţa, n-au putut să-şi ascundă enervarea. Căci ce altceva înseamnă naţionalizarea Canalului de Suez pentru ei decît tăierea acelei surse de imense profituri ce luau drumul City-ului sau al Parisului.

Multe organe de presă reacţionare, docile purtătoare de cuvînt ale cercurilor conducătoare din Anglia, Franţa şi S.U.A. nu pun de loc frîu isteriei lor, relatînd cu lux de amănunte luarea unor măsuri de represalii armate împotriva Egiptului. Se fac fel de fel de presupuneri, consultări între diplomaţi şi consultări între militari doar-doar s-or găsi argumentele căutate cu atîta înfrigurare pentru a anihila actul naţionalizării Canalului de Suez. Omul simplu se întreabă pe drept cuvînt: Pe unde trece acest canal? Pe teritoriul egiptean. Cu mîinile cui a fost construit canalul? Cu mîinile egiptenilor.

„Libertatea navigaţiei în Canalul de Suez e primejduită!" strigă cît îi ţine gura diplomaţii occidentali. Şi zic ei, tocmai pentru examinarea măsurilor în vederea asigurării funcţionării normale a Canalului se convoacă la Londra la 16 august — o conferinţă cu participarea anumitor ţări.

Declaraţia guvernului sovietic este unul din cele mai importante documente internaţionale care au fost publicate în urma naţionalizării Canalului de Suez. Ea formulează importante propuneri în spiritul Cartei O.N.U., în spiritul păcii şi securităţii internaţionale, menite să contribuie la rezolvarea echitabilă a diferendului născut în urma naţionalizării Canalului de Suez. Declaraţia guvernului sovietic conţine argumente convingătoare de o mare valoare menită să clarifice caracterul artificial al agitaţiei create de către puterile occidentale.

Nu se poate să nu se observe că în toiul acestei agitaţii calul de bătaie al întregii propagande occidentale este faptul că naţionalizarea ar pune în primejdie libertatea navigaţiei pe Canalul de Suez. Scribii mai mari şi mai mici consumă se pare stocuri importante de hîrtie şi cerneală, doar-doar, ar reuşi — după cum spune o zicală romînească — să pună carul înaintea boilor. Fără să-şi închipuie cît sînt de ridicoli ei se străduiesc mai întîi să mistifice faptele, afirmînd că prin naţionalizarea Canalului de Suez nu se garantează securitatea navigaţiei pe această cale maritimă aşa cum prevăd tratatele existente — deşi guvernul egiptean a declarat în mod oficial că le respectă întrutotul. Chiar şi o asemenea agenţie engleză cum e Reuter care, în niciun caz nu poate fi bănuită de simpatie faţă de Egipt, a fost nevoită să transmită din Cairo că de la naţionalizarea Canalului de Suez numărul vaselor care trec prin această cale de apă a sporit considerabil. Astfel între 26—31 iulie prin canal au trecut 237 de vase, adică cu 24 de vase mai mult decît în perioada corespunzătoare a anului trecut.

In Occident unii afirmă că guvernul egiptean nu poate garanta din considerente politice libera navigaţie pe Canalul de Suez. Putem afirma că cei ce aduc un astfel de argument sînt cel puţin certaţi cu logica.

O întrebare numai: cine ar putea fi cel mai mult interesat în libertatea şi în dezvoltarea comunicaţiilor prin Canal? Desigur că Egiptul, cu atît mai mult cu cît guvernul egiptean a declarat în repetate rînduri că veniturile din naţionalizarea Canalului de Suez sînt necesare şi vor fi folosite pentru dezvoltarea economică a ţării. Este de la sine înţeles că veniturile pe care le aşteaptă guvernul egiptean vor fi cu atît mai mari cu cît vor trece mai multe vase prin Canal. Este inutil să se caute argumente care să dovedească că o societate comercială particulară poate asigura mai bine interesele internaţionale şi că un stat suveran aşa cum e Egiptul, nu va putea, să asigure libertatea navigaţiei în cadrul frontierelor sale.

Şubrezenia argumentelor celor care au convocat conferinţa de la Londra în sprijinul ideii internaţionalizării Canalului de Suez nu poate fi pusă la îndoială. In declaraţia guvernului sovietic se aminteşte că există, după cum prea bine se ştie, o serie de canale maritime şi de strîmtori importante de o însemnătate internaţională. Dacă în declaraţia tripartită se atinge problema internaţionalizării Canalului de Suez, se pune în mod firesc întrebarea: de ce din toate strîmtorile şi canalele maritime cu o însemnătate cel puţin egală să se ia în discuţie numai internaţionalizarea Canalului de Suez? „Daily Herald", organ al partidului laburist, explică de altfel substratul zarvei făcute în occident în jurul naţionalizării. „Suezul — scrie acest ziar — continuă să rămînă simbolul puterii şi influenţei Occidentului" în Orientul Mijlociu.

In legătură cu Conferinţa de la Londra, în afară de faptul că aceasta se face fără consultarea prealabilă a Uniunii Sovietice şi a celorlalte state semnatare ale convenţiei din anul 1888, reţine în mod deosebit atenţia faptul că fixarea ţărilor participante a fost făcută în mod tendenţios — puterile occidentale scontînd ca majoritatea participanţilor ei să aprobe propunerile Angliei şi Franţei. Nici măcar criteriile pe care şi le propune declaraţia tripartită 1) ţările semnatare ale convenţiei din 1888 şi 2) ţările care „sînt cel mai mult interesate în folosirea Canalului", nu sînt respectate în stabilirea listei ţărilor invitate la conferinţă.

Este ştiut că Austro-Ungaria şi Germania au fost semnatare ale convenţiei din 1888. Or, succesorii de drept ai Austro-Ungariei sînt Austria, Cehoslovacia, Iugoslavia, Ungaria. Curios apare faptul că la Conferinţă n-a fost invitat nici unul din aceste state. Iar în privinţa Germaniei a fost invitată numai o parte a ei, Germania occidentală — Republica Democrată Germană nefiind invitată. In ciuda faptului că majoritatea ţărilor arabe sînt urmaşe directe ale fostului imperiu otoman — semnatar al convenţiei din 1888 — şi mai mult de atît sînt situate din punct de vedere teritorial în imediata apropiere a Canalului şi interesate deci în cel mai înalt grad în reglementarea justă a acestei probleme, asemenea state ca Arabia Saudită, Iordania, Irak, Liban, Libia, Maroc, Siria, Tunisia, Yemen, nu au fost invitate.

Cum stăm şi cu cel de al doilea criteriu, cînd la Conferinţă n-au fost invitate asemenea ţări maritime care utilizează pe scară largă Canalul ca de pildă R. P. Chineză, Polonia, Bulgaria, Romînia, Birmania, Finlanda. Ori cîte eforturi am face nu putem să nu credem că Conferinţa convocată la Londra este o conferinţă a unui grup de ţări, deţinătoare ale acţiunilor Companiei Canalului de Suez, şi a unui alt grup de ţări alese în mod arbitrar de către principalii acţionari ai Companiei.

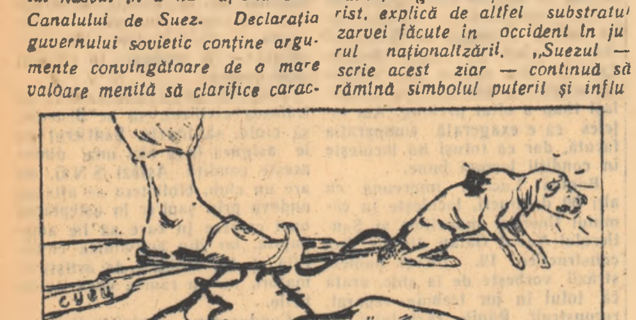
Să nu mai vorbim de faptul că Conferinţa se convoacă ocolindu-se prevederile în cadrul O.N.U., ceea ce nu se poate considera în nici un caz a fi normal.

Fiind un apărător al rezolvării paşnice a problemelor internaţionale şi luînd în considerare că Conferinţa de la Londra poate oferi o posibilitate pentru găsirea căilor unei asemenea abordări a reglementării problemelor legate de libertatea navigaţiei pe Canalul de Suez, guvernul sovietic afirmă în declaraţia sa că va trimite la Conferinţa de la Londra un reprezentant al său.

Poporul nostru este adînc interesat în promovarea unei politici de pace şi colaborare pe baza respectării drepturilor suverane ale statelor. El sprijină actul de naţionalizare a Canalului de Suez ca fiind un act pe deplin legal. Dat fiind, că ţara noastră are ieşire la mare şi largi posibilităţi de a-şi dezvolta tot mai mult schimburile comerciale, ea este în drept să participe în orice condiţii la discutarea problemelor legate de libertatea navigaţiei pe Canalul de Suez.

...Un ziarist din Egipt îşi leapădă haina de doliu după 42 de ani. Era în 18 iulie 1956. In mulţimea care a participat la sărbătoarea naţională — cînd ultimul soldat englez a părăsit Egiptul — Abdel Halim el Ghamrani a apărut ca un simbol al libertăţii cîştigate, îmbrăcat — după patru decenii de doliu — în haine noi, albe ca zăpada... Este un fapt cu semnificaţii foarte adînci.

I. BODEA



Cine sînt călcaţi pe coadă...
desen de K. KOJUHAROV — *din „Narodnaia Mladej"*

F. S. M. aprobă naţionalizarea Canalului de Suez

PRAGA (Agerpres). CETEKA transmite: Louis Saillant, secretarul general al F.S.M., a adresat lui Fathi Kamel, preşedintele Comitetului permanent al Congresului sindicatelor din Republica Egipt, următoarea telegramă:

Federaţia Sindicală Mondială, în numele celor 85 milioane de membri ai săi, aprobă măsurile adoptate de guvernul egiptean cu privire la naţionalizarea Canalului de Suez şi promisiunea lui de a garanta libertatea navigaţiei. Acest act reflectă năzuinţa popoarelor, inclusiv a tuturor oamenilor muncii, care vor să fie stăpîni pe bogăţiile lor naţionale pentru a le folosi pentru ridicarea bunăstării şi pentru progresul ţării lor. F.S.M. este convinsă că toate organizaţiile sindicale, care apără principiile suveranităţii naţionale, vor sprijini pe oamenii muncii din Egipt şi întregul popor egiptean. Urîndu-vă succes deplin, sîntem siguri că oamenii muncii şi poporul Egiptului, avînd sprijinul şi solidaritatea oamenilor muncii din întreaga lume, vor face un nou pas spre îmbunătăţirea vieţii lor, vor păşi cu încredere pe calea întăririi independenţei lor naţionale, pe calea păcii şi progresului.

Traficul pe Canalul de Suez se desfăşoară normal

PARIS 10 (Agerpres). — Agenţia France Press relatează că în zona Canalului de Suez situaţia este calmă. Vasele trec fără nici un fel de obstacole. De la începutul lunii august, prin canal au trecut 298 de vase, dintre care 57 engleze şi 25 franceze.

Infiinţarea armatei de eliberare naţională a Egiptului

CAIRO 10 (Agerpres). — Se anunţă că Gamal Abdel Nasser, preşedintele Republicii Egiptene, a emis decretul cu privire la înfiinţarea armatei de eliberare naţională. Aceasta va fi formată din garda naţională a Egiptului, detaşamente de tineret din organizaţia eliberării şi din voluntari în vîrstă de la 18 pînă la 50 ani.

Comandamentul armatei de eliberare naţională a fost încredinţat maiorului Kamal Ed-Din Husein.

Declaraţia guvernului R. D. Germane în legătură cu naţionalizarea Canalului de Suez

BERLIN 10 (Agerpres). — TASS transmite: Departamentul presei de pe lîngă primul ministru al R.D. Germane a dat publicităţii la 10 august o declaraţie a guvernului R.D. Germane în legătură cu naţionalizarea de către Egipt a Companiei Canalului de Suez.

In declaraţie se subliniază dreptul inalienabil al Egiptului la naţionalizare.

Guvernul Republicii Democrate Germane, se spune în continuare în declaraţie, nu consideră necesară convocarea conferinţei internaţionale „pentru asigurarea libertăţii navigaţiei prin Canalul de Suez" propusă de unele puteri. Deoarece însă ţinerea acestei conferinţe constituie dorinţa în primul rînd a guvernelor marilor puteri occidentale, guvernul Republicii Democrate Germane declară că este de acord cu convocarea ei dacă la conferinţă vor fi invitate toate statele care se folosesc de canal şi nu vor fi adoptate nici un fel de hotărîri care să ştirbească suveranitatea Republicii Egipt. In cazul convocării conferinţei guvernul Republicii Democrate Germane insistă ca Republica Democrată Germană, care foloseşte Canalul de Suez să fie invitată la această conferinţă.

Anglia continuă să-şi întărească forţele militare în Mediterana

LONDRA 10 (Agerpres). — In timp ce în capitalele a numeroase ţări occidentale continuă febrile convorbiri în legătură cu problema Suezului, guvernul de la Londra continuă să-şi întărească dispozitivul militar din partea de răsărit a Mediteranei. Agenţia France Presse anunţă că pînă la 18 august vor fi expediate la bazele britanice din Mediterana şase batalioane de infanterie, un regiment de paraşutişti, două regimente de artilerie grea, cinci regimente de artilerie antiaeriană, un grup de 48 de hidroavioane cu reacţie „Sea Venom" şi bombardiere de vînătoare antisubmarină „Ganot". După cum s-a mai anunţat transportarea efectivelor militare şi materialului de război este asigurată de portavioanele „Theseus" „Ocean" „Bulwark", precum şi de vasele comerciale rechiziţionate de guvern.

De peste HOTARE

N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov l-au primit pe M. Sigemitsu

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS transmite: La 10 august N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. S. Hruşciov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S. şi membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., l-au primit pe Mamoru Sighemitsu, ministrul Afacerilor Externe al Japoniei şi conducătorul delegaţiei guvernamentale japoneze la tratativele de la Moscova, care au avut o convorbire. La convorbire a luat parte D. T. Şepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S.

Convorbire prietenească la C. C. al P.C.U.S.

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS transmite: La 10 august a.c. la C.C. al P.C.U.S. a avut loc o convorbire cu conducătorii ai Partidului Comunist din Cehoslovacia, aflaţi în U.R.S.S. la odihnă şi care se înapoiază în Cehoslovacia.

La convorbire au luat parte N. S. Hruşciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., B. N. Ponomarev, membru al C.C. al P.C.U.S., Antonin Novotny, prim secretar al Partidului Comunist din Cehoslovacia, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, Rudolf Barak, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, Jiri Hendrich, secretar al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia.

Convorbirea a decurs într-o atmosferă cordială şi prietenească.

Mesajul lui N. A. Bulganin adresat conferinţei internaţionale împotriva folosirii armei atomice şi cu hidrogen

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS transmite mesajul adresat de tovarăşul N. A. Bulganin, Preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. celei de a doua conferinţe internaţionale împotriva folosirii armei atomice şi cu hidrogen:

In numele poporului sovietic salut pe participanţii la cea de a II-a Conferinţă internaţională împotriva folosirii armei atomice şi cu hidrogen şi le urez activitate rodnică.

Popoarele din lumea întreagă doresc cel mai mult să menţină o pace trainică şi îndelungată, să scape pentru totdeauna de ororile unui război atomic şi să folosească cea mai mare descoperire a minţii omeneşti — energia atomică, nu în scopul distrugerii realizărilor culturii umane ci în scopul asigurării condiţiilor pentru construcţia paşnică, în interesul ridicării nivelului de trai al tuturor oamenilor muncii.

După cum se ştie, Uniunea Sovietică se pronunţă în mod consecvent pentru interzicerea totală a armei atomice şi cu hidrogen şi pentru scoaterea ei din armamentul statelor. Ca prim pas pe această cale guvernul Uniunii Sovietice a propus guvernelor S.U.A. şi Angliei să încheie un acord cu privire la încetarea imediată a oricăror experienţe şi explozii experimentale cu arma atomică şi termonucleară.

Sovietul Suprem al U.R.S.S. a constatat cu satisfacţie în declaraţia sa din 16 iulie a.c. identitatea de vederi dintre poporul sovietic şi poporul japonez în lupta lor pentru interzicerea totală a armei nucleare şi pentru interzicerea experimentării ei. Noi dăm o înaltă preţuire eforturilor poporului japonez în lupta lui pentru această cauză nobilă.

Poporul sovietic îşi exprimă speranţa că conferinţa îşi va alătura glasul său plin de autoritate în sprijinul propunerii cu privire la interzicerea armei atomice şi cu hidrogen şi pentru folosirea energiei atomice în scopuri paşnice spre binele omenirii.

N. BULGANIN
Preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.

Moscova 9 august 1956

Sub semnul unităţii Germaniei

BERLIN 10 (Agerpres).— La 8 august s-a deschis la Frankfurt pe Main (Germania occidentală) cel de-al 7-lea Congres al Bisericii evanghelice din Germania. La acest congres iau parte un mare număr de evanghelişti din Republica Democrată Germană.

In tribuna de onoare a Congresului au luat loc J. Dieckmann, preşedintele Prezidiului Camerei Populare a R.D.G.; O Nuschke, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri al R.D.G.; A. Bach, preşedintele Prezidiului Camerei laendelor a R.D.G.; T. Heus, preşedintele R. F. Germane, E. Gerstenmeier, preşedintele Bundestagului; miniştri ai R.F.G. şi miniştri ai guvernelor laendelor.

Congresul a fost deschis de Tadden-Trigiav, preşedintele Congresului. In cuvîntarea sa, el a acordat o deosebită atenţie problemei stabilirii înţelegerii reciproce între germanii din cele două părţi ale Germaniei.

In cuvîntarea sa, M. Niemoller, preşedintele bisericii evanghelice din Hessen, a arătat de asemenea necesitatea restabilirii cît mai grabnice a unităţii Germaniei.

Hotărîrea C.C. al P.C.U.S. şi a Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. cu privire la irigarea şi valorificarea pămînturilor înţelenite din Stepa Flămîndă

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS transmite: hotărîrea Comitetului Central al P.C.U.S. şi a Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. cu privire la irigarea şi valorificarea pămînturilor înţelenite din Stepa Flămîndă.

Comitetul Central al P.C.U.S. şi Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. au examinat problema irigării şi valorificării pămînturilor înţelenite ale Stepei Flămînde din R.S.S. Uzbecă şi R.S.S. Cazahă în vederea sporirii producţiei de bumbac.

Comitetul Central al P.C.U.S. şi Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. au hotărît să adopte propunerea organelor de partid şi sovietice din Uzbekistan şi Cazahstan cu privire la dezvoltarea în anii 1956—1962 a irigării şi valorificării pămînturilor din Stepa Flămîndă în suprafaţa de 300.000 de ha. în vederea obţinerii pe aceste pămînturi a unei producţii de cel puţin 320—340.000 tone de bumbac brut anual.

In legătură cu aceasta se prevede construirea în anii 1956—1962 în Stepa Flămîndă a Canalului Central al Stepei Flămînde cu o reţea de irigaţie, în vederea irigării a [illegible] ha. de pămînturi, a Canalului de Sud al Stepei Flămînde, precum şi a unor alte sisteme de irigaţie.

Totodată se prevede construirea unor autostrade de mare trafic în lungime de 600 km. a căilor de acces la secţiile centrale ale sovhozurilor în lungime de 2.000 km.

In Stepa Flămîndă vor fi organizate pe noile pămînturi irigate în suprafaţă de 280.000 ha. 54 de sovhozuri, valorificarea restului de 20.000 de ha de pămînturi irigate din Stepa Flămîndă va fi asigurată cu forţele colhozurilor.

Comitetul Central al P.C.U.S. şi Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. au aprobat de asemenea măsurile pentru asigurarea irigării şi valorificării pentru agricultura a pămînturilor Stepei Flămînde din Republicile Uzbekă şi Kazahă.

„Un document al urii şi duşmăniei"

BELGRAD 10 (Agerpres). — Agenţia Taniug transmite: La 6 august, procurorul federal al R.P.F. Iugoslavia a adoptat o hotărîre prin care se interzice tipărirea şi difuzarea pe teritoriul Iugoslaviei a textului scrisorii pastorale a lui Papa Pius al XII-lea, datată Roma 29 iunie 1956.

Această scrisoare pastorală, se arată în hotărîrea procurorului federal, cuprinde o serie de calomnii şi afirmaţii false cu privire la condiţiile din Iugoslavia, printre care şi afirmaţia că comunităţile religioase şi membrii lor nu-şi pot exercita în libertate activitatea religioasă. Aceasta este o încercare grosolană de a abuza de religie în scopuri politice şi un amestec nepermis în problemele interne ale Iugoslaviei. Intregul conţinut al scrisorii dovedeşte că ea a fost scrisă cu intenţia de a aduce prejudicii prestigiului Iugoslaviei, prin afirmaţii care nu corespund adevărului.

Ziarul „Borba", referindu-se la scrisoarea pastorală a Papei Pius al XII-lea, a cărei difuzare a fost interzisă pe teritoriul Iugoslaviei, subliniază că această ultimă „scrisoare apostolică a Sfîntului Părinte" a fost îndreptată împotriva prestigiului Iugoslaviei în lume, împotriva unităţii poporului iugoslav, precum şi împotriva tendinţelor pozitive, din ce în ce mai frecvente, ale unui mare număr de preoţi catolici din Iugoslavia, de a reglementa relaţiile dintre stat şi biserică în cadrul legilor democratice şi libertăţilor constituţionale. Comentatorul ziarului „Borba" scrie că această scrisoare de cinci pagini, scrise mărunt poate fi considerată în modul cel mai just ca un document al urii şi calomniei".

„Ceea ce constată cu teamă „Sfîntul Părinte", continuă ziarul, este progresul real, relaţiile noi socialiste care emancipează cu repeziciune milioane de oameni de misticismul medieval şi, în acelaşi timp, de supunerea oarbă faţă de ierarhia bisericească pe care Vaticanul o controlează de secole. Acesta este motivul acestui ridicol spirit militant. In Iugoslavia, încheie ziarul, libertatea religioasă şi desfăşurarea cultului religios sînt pe deplin asigurate. Nu se poate permite însă să se abuzeze de simţămintele religioase ale unei părţi a cetăţenilor noştri sau amestecul în treburile noastre interne".

Distanţa Moscova-Pekin parcursă în 8 ore şi 10 minute cu avionul sovietic „Tu-104"

PEKIN 10 (Agerpres).— TASS transmite: La 10 august a sosit în capitala Republicii Populare Chineze avionul sovietic cu reacţie pentru pasageri „Tu-104" în prima sa cursă pe traseul Moscova-Pekin.

Comandantul avionului K. P. Sapelkin a declarat că distanţa de 6.350 km. între Moscova şi Pekin a fost parcursă de avion în 8 ore şi 10 minute. Viteza medie de zbor a fost de 800 km, pe oră; zborul s-a efectuat la o înălţime de 10.000 m. Din cauza condiţiilor meteorologice nefavorabile în sectorul Kazan-Omsk, avionul „Tu-104" a trebuit să zboare la o înălţime de 11.000 m.

Mii de locuitori din capitala chineză s-au adunat la aeroport pentru a întîmpina avionul sovietic.

Ministrul R. P. R. în Islanda şi-a prezentat scrisorile de acreditare

REYKJAVICK 10 (Agerpres).— După cum s-a mai anunţat, Nicolae Korcinschi, ministrul R.P.R la Londra, a fost de asemenea numit trimis extraordinar şi ministru plenipotenţiar al R.P.R. în Islanda.

La 8 august, N. Korcinschi a fost primit de Asgeir Asgeirssen. preşedintele Republicii Islanda, căruia i-a prezentat scrisorile de acreditare.

În 24 de ore

RANGOON. — Guvernul Uniunii Birmane a numit pe U Cijin, ambasador Extraordinar şi plenipotenţiar al Birmaniei în U.R.S.S.

KOKCOTAV. In imensele stepe Kokcotav din Kazahstan cresc holde bogate. Pentru strîngerea recoltei bogate au sosit aci aproape 15.000 de tineri patrioţi din R.S.F.S.R., Ucraina, Belorusia şi din alte republici. La 10 august aici au sosit de asemenea tineri şi tinere din Cehoslovacia şi Romînia.

PARIS. — Ziarele franceze au anunţat că începînd de la 7 august preţul de vînzare al benzinei de automobile s-a scumpit în întreaga Franţă cu 1,10 pînă la 1,70 franci litrul.

Această măsură a fost luată de către guvern pentru obţinerea fondurilor necesare continuării operaţiilor militare în Algeria.

STOCKHOLM. — Vasul sovietic „Obi" a plecat din Stockholm spre Arctica. Vasul sovietic s-a oprit la Stockholm pentru a lua pe bordul său savanţi suedezi şi norvegieni care vor participa la expediţia sovietică din Arctica.

„Dreptatea, aşa cum se face în Cipru este o farsă tragică"

Apelul delegatului Greciei la O.N.U.

NEW YORK 10 (Agerpres). — Intr-o declaraţie făcută joi seara, ambasadorul Greciei la O.N.U., Palamas, a adresat un apel opiniei publice din toate ţările şi în special opiniei publice britanice să treacă la acţiune pentru a împiedica noi vărsări de sînge în Cipru.

Palamas a subliniat că cei trei patrioţi ciprioţi executaţi la 9 august din ordinul autorităţilor britanice nu au avut altă vină decît faptul că au luptat pentru libertatea patriei lor „Executarea lor — a spus delegatul grec — arată că dreptatea, aşa cum se face în Cipru, este o farsă tragică".

Delegatul Greciei a condamnat atitudinea majorităţii delegaţiilor la O.N.U. care, în trecuta sesiune a Adunării Generale, au acceptat poziţia britanică şi nu au luat în discuţie problema Ciprului, arătînd că această atitudine a făcut ca poporul cipriot să se găsească astăzi sub teroarea spînzurătorilor. **„Administraţia colonială britanică din Cipru şi cei de la Londra sau din altă parte a lumii, care sînt răspunzători de cele ce se întîmplă în Cipru — a spus Palamas — vor trebui să dea socoteala la viitoarea sesiune a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite".**

Cu 100 studenţi şi profesori romîni în Ungaria

(Urmare din pag. 1-a)

buna dispoziţie a băieţilor noştri. Cîteva zeci de cuvinte germane, alte cîteva zeci de cuvinte ruseşti care se schimbă de o parte şi de cealaltă, întreţin o discuţie plăcută. Intervine şi simpaticul nostru şofer, Vereş Gyula Iulius, care ne povesteşte despre oaspeţii străini pe care i-a dus cu Ikarus-ul său, despre drumurile făcute prin Cehoslovacia.

A doua zi vizităm Institutul de cercetări chimice şi petrolifere. Clădirea institutului străluceşte plăcut în soarele de august. E o clădire nouă, construită cu cîţiva ani în urmă. Cei 400 de colaboratori ai institutului au aici condiţii favorabile de lucru. Alături se află clădirea Institutului de cercetări pentru uleiuri şi minerale. Apoi studenţii vizitează Institutul de prelucrarea petrolului şi cărbunelui. Nu sînt excluse nici surprizele. Profesorul Ernest Toporescu, un bătrînel cu părul alb se întîlneşte surprins şi copleşit de emoţie cu Raskai Adalbert, colaborator al Institutului din Veszprém care i-a fost elev cu 31 de ani în urmă la Politehnica din Bucureşti.

Gazdele noastre, atente şi pline de bunăvoinţă, ne-au rezervat o nouă surpriză — plăcută mai ales pentru amatorii de fotbal. De data aceasta e vorba de o adevărată performanţă. Să faci rost de 65 de bilete la „Nép Stadion" cu o singură zi înainte nu-i glumă, mai ales că se joacă — pentru a treia oară — finala în Cupa Europei Centrale, la fotbal între Vasas-Budapesta şi Rapid-Viena. Aşa s-a făcut că am văzut 11 goluri, unul mai splendid decît altul. Au pentru ce să ne invidieze spectatorii sportivi din Bucureşti. După victorie, fotbaliştii maghiari au fost purtaţi pe umeri, iar noi am văzut cît de pasionaţi sînt budapestanii pentru fotbalul lor: în faţa noastră o tînără îşi săruta aprins prietenul la fiecare gol marcat de Vasas. A fost un adevărat tir. Del 9 goluri...

Pe platoul din faţa „Nép Stadionului" staţionau o mulţime de autobuse şi limuzine din diferite ţări. Sute de vienezi îşi ocupau locurile în autocare. Cine vine astăzi la Budapesta simte, ca de altfel şi la Bucureşti, noul puls al situaţiei internaţionale. Pe şoselele Ungariei aleargă numeroase autobuze ale unor firme de turism de peste hotare.

A doua zi plecăm la Balaton. Superbul lac se întinde pe zeci de km., iar plaja pe care ne aflăm e o Mamaia în miniatură. Se poate doar imputa că nisipul nu este aci destul de fin, iar pe anumite porţiuni lipseşte cu desăvîrşire.

Şi iată că aci întîlnim compatrioţi de-ai noştri: un grup de şcolari din Vişeu de Sus care întorc vizita prietenilor lor, elevii unei şcoli maghiare. Părinţii lor să fie liniştiţi: copiii s-au bronzat şi arată ca nişte drăcuşori — sînt sănătoşi şi plini de voie bună.

In clipa cînd închei reportajul, aci, pe malul Balatonului, aflu o veste preţioasă. Echipa de volei a turiştilor noştri a obţinut o frumoasă victorie internaţională. Băieţii noştri au învins cu 3—2 o formaţie a Institutului maghiar de cultură fizică şi sport.

Peste cîteva zile plecăm din nou la Budapesta pentru a cunoaşte mai bine frumoasa capitală de pe Dunăre.

MARCEL ZONIS

Gală de filme americane

Institutul romîn pentru relaţiile culturale cu străinătatea şi Uniunea Ziariştilor din R.P.R. au organizat vineri seara la Casa Ziariştilor o gală de filme produse de studiourile cinematografice din S.U.A.

Au fost prezentate filmul documentar „Benjamin Franklin" care înfăţişează viaţa marelui savant şi om de stat american, şi filmul documentar în culori „S.U.A.".

Au asistat tovarăşii: Al Buican, vicepreşedinte al I.R.R.C.S., V. Dumitrescu, preşedintele Uniunii Ziariştilor din R.P.R., I Georgescu şi Pavel Silard, directori adinterim în Ministerul Afacerilor Externe, redactori şefi şi redactori ai ziarelor din Capitală, ziarişti străini aflaţi în vizită în ţara noastră, corespondenţi ai presei străine.

La gala de filme au participat Robert Thayer, ministrul S.U.A. la Bucureşti, şi Edwin Segall, secretar de legaţie precum şi alţi membri ai corpului diplomatic.

(Agerpres)

Scînteia tineretului SPORT Scînteia tineretului

R. P. R. — Anglia 10-1 la polo

Miercuri seara, după victoria uşoară — poate prea uşoară — a echipei R.P.R. de polo asupra reprezentativei Angliei, printre spectatori se puteau auzi asemenea fraze:

— Englezii au fost obosiţi, drumul, clima etc. Să-i vedeţi vineri! Acelaşi lucru l-au spus şi jucătorii englezi după meci.

— Aveţi o echipă bună. Totuşi... vom vedea vineri.

Şi într-adevăr, i-am văzut. Vineri jucătorii englezi şi romîni au avut cea de a treia întîlnire a lor. După cum se ştie, prima întîlnire (la campionatele europene) a revenit englezilor cu 6-5, a doua (miercuri la Bucureşti) — jucătorilor noştri cu 5—2. Şi iată a treia întîlnire.

Rezultatul? 10—1. Meritat! Un rezultat semnificativ. Romînii au învins din nou de o manieră categorică. Şi totuşi, sportul cu balonul rotund pe apă este foarte familiar sportivilor din Marea Britanie.

Despre meci ce să vă spunem? Sportivii noştri au dominat cu insistenţă de la primul pînă la ultimul minut de joc (la pauză era 4—1), iar meciul a fost unul dintre acelea care încîntă pe spectatori, îi face să palpite, să trăiască clipe de emoţie. Sportivii noştri au jucat în vervă, au dovedit aceeaşi — dacă nu mai multă — supleţe, viteză, acelaşi joc modern, eficace. De cele mai multe ori jucătorii noştri au ajuns primii la minge, lucru care le-a şi permis să întreprindă atacuri insistente, repetate.

Englezii? Totuşi, prea înceţi, cu un sistem de joc învechit, fără să arate prea multă energie şi voinţă. Intr-un cuvînt au jucat cu prea mult... calm englezesc.

Punctele întîlnirii au fost înscrise de Nagy 3, Blajek 2, Zahan 2, Hospodar 2, Novak 1 pentru R.P.R. şi de Turner pentru Anglia.

Cele două întîlniri ale sportivilor englezi şi romîni au fost desigur folositoare pentru ambele echipe. Aceste întîlniri ca şi cele susţinute recent în cadrul turneului internaţional din Italia, dovedesc un progres considerabil al jucătorilor noştri de polo. Tocmai de aceea, aşteptăm — cu legitime pretenţii — o comportare cît mai bună a reprezentativei noastre la apropiatul turneu internaţional de la Budapesta.

A. P.

„Turul Europei"

TRENTO 10 (Prin telefon de la trimisul special „Agerpres".

Mii de locuitori ai oraşului Udine au fost prezenţi vineri dimineaţă în piaţa Veneţia pentru a saluta pe cicliştii care plecau să se întreacă în cea de a III-a etapă a „Turului Europei" pe distanţa Udine-Trento (220 km).

Imediat după ce starterul a lăsat steagul anunţînd plecarea, cicliştii italieni au pornit rapid pentru a destrăma plutonul chiar din primii kilometri.

La km. 40 Ion Vasile, Zanoni şi italianul Ghervasoni lansează prima evadare mai interesantă, dar sînt prinşi la km. 50. În dreptul bornei kilometrice 90, pe primul plan al cursei se află 20 de alergători printre care întreaga echipă romînă. Aici Ion Vasile în vervă deosebită iniţiază un atac surprinzător şi fuge de unul singur din pluton. In urmărirea lui pornesc italianul Fallarini, francezul Vasko, austriacul Mischa, polonezul Kowalski şi iugoslavul Levancic. Aceştia se înţeleg perfect îl prind pe Ion Vasile şi toţi 6 organizînd o reuşită „morişcă" îşi măresc mereu avansul. La sosire, aproape de intrarea pe stadion cînd cicliştii începuseră să-şi strîngă curelele de la pedale pregătindu-se pentru sprintul final, surprinzător de rapid Fallarini ţîşneşte spectaculos din grupul lor obţinînd a doua victorie de etapă.

Iată clasamentul etapei: 1. Fallarini (Italia) a parcurs 220 km. în 5h 49'44"; 2. Vasko (Franţa) 5h 49'44"; 3. Mascha (Austria) 5h 49'51"; 4. Ion Vasile (R.P.R.) 5h 50'12".

Pe echipe etapa a fost cîştigată de formaţia Italiei cu 17h 46'38". Echipa R.P.R. a ocupat locul 6. In clasamentul general pe echipe conduce formaţia cicliştilor din Italia cu 47h 16'50". Echipa R.P.R. se află pe locul 8.

După 3 etape în clasamentul general individual conducerea a fost preluată de italianul Fallarini cu 15h 41'36". Pe locul 39 se află Ion Vasile cu timpul de 16h 14'27", L. Zanoni, locul 40. cu 16h 14'38"; C. Dumitrescu locul 41 cu 16h 15'02". Astăzi are loc etapa a IV-a pe distanţa Trento-Innsbruk (179 km.).

Intre 18 şi 22 august:

Finalele Spartachiadei de vară a tineretului

Intre 18 şi 22 august, în Capitală vor avea loc finalele marii competiţii sportive de mase „Spartachiada de vară a tineretului".

Finalele „Spartachiadei de vară a tineretului" se vor desfăşura într-un cadru sărbătoresc pe stadionul Tineretului. Cei aproape 1000 de tineri şi tinere care vor veni în Capitală din toate regiunile ţării îşi vor disputa titlurile de campioni ai Spartachiadei la atletism, nataţie, handbal (fete), volei (băieţi), ciclism şi oină.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"